

Redacció
i administració:
València, 244, 1er.
Barcelona-7
Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33
Edicions Terra Nostra S.A.
Director:
Joan E. Jàrque i Jutglar
D.L. 14387
Sol·licitat control O.J.D
Imprès a Barcelonasa
de Publicaciones S.A.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Que en sou de bella,
Verge Maria, quan
deixeu el món per
anar-vos-en amb
Crist! Resplendiu
entre els estols dels
sants com el sol
enmig de l'univers.
S'alegren els àngels,
exulten els arcàngels
per la vostra
assumpció.

Responsori de matines
Litúrgia de les Hores.

ANY II - N.º 98

Setmana del 9 al 15 d'agost del 1981

30 Ptes.

III Aniversari de la mort de Pau VI

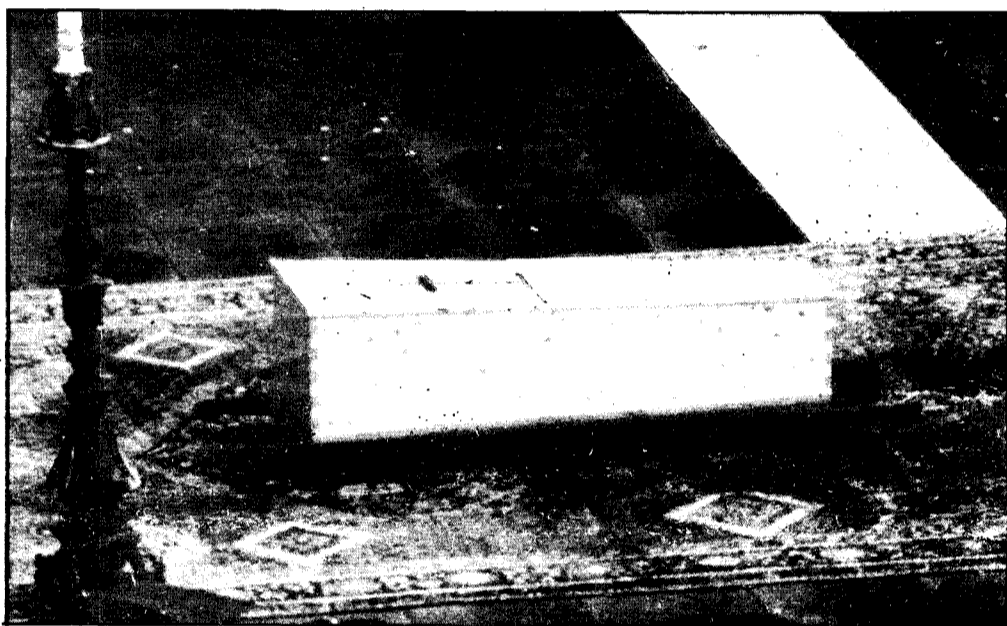
Un Papa sense triomfalismes

El 6 d'agost de 1978 moria a Castel Gandolfo el papa Pau VI. Sis dies després, el 12 d'agost, els seus funerals oficials se celebraven a la plaça de Sant Pere. Cerimònia plena de simplicitat, sense fast ni triomfalisme; el sarcòfag de fusta col·locat a terra i damunt només un Evangeli obert.

Acabats els ritus litúrgics, els homes que tantes vegades havien portat el difunt Papa sobre la "Sedia gestatoria" a través de les multituds que assistien a les audiències, carregaren, amb llur habilitat i delicadesa de costum, el fèretre sobre les seves espatlles i, a pas lent, entraren a la basílica vaticana.

Fins aleshores la multitud havia assistit amb profund recolliment a la cerimònia. En aquest moment s'iniciaren els aplaudiments. Primer discrets es transformaven en una onada d'ovacions que s'estengué a tota la multitud.

Era un darrer signe —espontani— d'aprovació i de reconeixement envers el difunt. En els més profund de les seves consciències, els fidels s'adonaven que no solament l'Església catòlica havia perdut un gran Papa, sinó que s'havia acabat l'existència terrena d'una eminent personalitat de la humanitat i de la seva història contemporània. Vegeu un interessant article a la pàgina 18.

Afinant

"Justícia i Pau" al Govern espanyol

POBRESES...

La "pobresa cristiana" no coincideix pas necessàriament amb la "pobresa socio-econòmica". Aquesta és relativa: depèn de llocs i circumstàncies. Un pobre d'aquí pot ser un ric d'allà, un pobre d'avui faria el paper de ric en altre temps. I en tots els temps i circumstàncies la pobresa "del món" fa referència als bens més materials. La cristiana esten la seva ambició de despulament a qualsevol bé fora de Déu mateix. Però sobretot difereixen per la seva intenció. Mentre és normal que el pobre de bens materials mal·di per superar l'estat de privació en què es troba, el pobre segons l'esperit cristià mirarà, no pas de deixar de ser-ho, sinó de conservar i perfeccionar cada dia més la seva pobresa.

Aleshores, la pobresa "socio-econòmica" no tindria res a veure amb la pobresa cristiana? Aquesta no tindria cap paraula salvadora a dir als pobres d'aquest món? Sí. En la mesura en què la pobresa pot ser fruit d'una injustícia, el cristià la denunciarà i lluitarà per redreçar-la, puix Déu odia la injustícia. I en la mesura en què o bé la sofrirà en si mateix o la compadirà en els altres, l'estimarà com un sagrament de la pobresa radical i indefugible del cristià davant de Déu.

Joan E. Jarque i Jutglar

Cal un ajut al Tercer Món

"Justícia i Pau" prepara una campanya amb la qual recordarà al govern espanyol que el mes de setembre del 1980 signà, conjuntament amb d'altres Estats, un acord pel qual es comprometia a transferir el 0,7 del PNB (Producte Nacional Brut) als països del Tercer Món.

Aquesta campanya serà d'àmbit estatal i s'espera que tingui un fort ressò. Es mantindran contactes amb representants de diferents partits parlamentaris a fi i efecte que, a partir de l'any 1983, una part del pressupost estatal vagi destinat a les persones més necessitades de les nacions més pobres. La intenció d'aquesta organització és que la major part d'aquests diners es dedueixin del capítol que l'Estat destina a la fabricació d'armament.

D'altra banda, cal dir que l'organització "Campanya contra la fam", en l'intent d'ajudar al desenvolupament del tercer món, recull totes les aportacions que li arribin. Aquesta entitat pretén de desenvolupar una campanya força intensa fins el proper 24 de setembre.

Diu el bisbe de Tortosa

"Inhibirse no és actitud cristiana"

"Una posició d'inhibició davant el desenvolupament dels esdeveniments és contrària a la consciència cristiana", afirma el bisbe de Tortosa en el full diocesà.

Mons. Carles aplaudeix la disposició positiva de respectar la llibertat de tot home per part dels cristians, però "no veu —afegeix— gaire generalitzada la decisió exigida pel Concili i perfectament compatible amb el respecte assenyalat, d'instaurar un ordre temporal segons Crist".

Per això el Prelat recorda amb cites del Concili que els seglars cristians han de cooperar directament i concreta en la recerca de la justícia del Regne de Déu en tot i a tot arreu.

**DIRECCIÓ GENERAL
DE LA JOVENTUT**

ESMOL

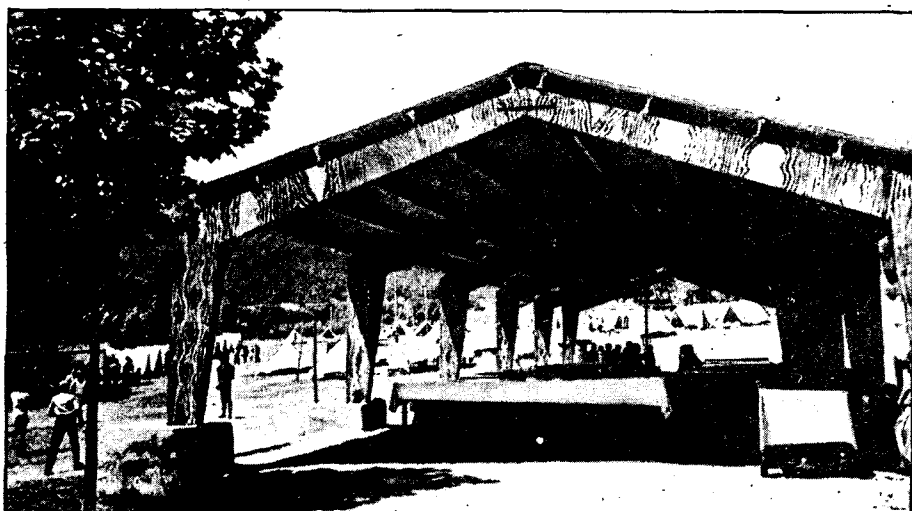
FEM-LO NOSTRE

GENERALITAT DE CATALUNYA

Reproducció de dues de les pàgines del llibret editat per la Direcció General de la Joventut.

CAMPAMENT "JAUME BALMES"

ST. QUIRZE DE SAFAJA-Barcelona

Dades generals:
Altitud: 527 m
Temperatures: 32°-25° C
Pluges: Poques
Capacitat: 200 places

Comunicacions:
FF.CC.: Centelles a 7 km
Carretera: Comarcal a Sabadell i Vic per Sant Feliu de Codines
Telèfon: a 2 km
Telègrafs: a 2 km
Correus: a 2 km

Característiques:
Envoltat per les muntanyes de Baiona, la serra de Granera, la serra del Montseny i el riu Tenes.

Instal·lacions:
Cuina coberta
Menjador cobert
Serveis higiènics

Serveis:
Llum elèctrica
Cuina de gas

Dates:
Juny del 16 al 30
Juliol de l'1 al 15 i del 16 al 30
Agost de l'1 al 15 i del 16 al 30

S'ofereix en la següent modalitat:

Preu: 325 ptes. per plaça i per dia

Alimentació:

- Esmorzar
- Dinar
- Berenar
- Sopar

Material d'acampada:

- Mantes (2 per plaça)
- Matalassos amb funda (1 per plaça)
- Tendes model campament (1 per cada 6 places)
- Tendes model servei (2 per cada 150 places)

Material de cuina

Tots els estris que una cuina de campanya necessita per elaborar els menús apropiats.

Material de menjador:

- Material col·lectiu (taules-banc, cassoles, peroles, etc.)
- Material individual
- Plats fondos (1 per plaça)
- Plats plans (1 per plaça)
- Culleres (1 per plaça)
- Ganivets (1 per plaça)
- Forquilles (1 per plaça)
- Gots (1 per plaça)

Altres materials

- Cànirs
- Papereres
- Cubells de les escombraries
- Material de neteja per a totes les dependències de la instal·lació i per a tot el material de cuina i menjador.

Personal Laboral: El necessari per a l'elaboració dels menjars i la neteja de les dependències i el material de cuina i menjador, així com per a la retirada de les escombraries.

Aquest personal serà nomenat pel Servei d'Ordenació d'Activitats, mitjançant la publicació del corresponent barem, d'acord amb el nombre d'acampats.

La neteja de les tendes i de l'indret dels acampats anirà a càrrec de l'entitat usuària.

Assistència Sanitària:

No existeix en aquesta modalitat, ja que corre a càrrec de l'Entitat usuària. La instal·lació disposa exclusivament d'una farmaciola d'urgència (benes, alcohol...)

CAMPAMENT "SANT JOAN"

BAGÀ-Barcelona

Dades generals:
Altitud: 1.086 m
Temperatures: 25°-15° C
Pluges: variables
Capacitat: 100 places

Comunicacions:
FF.CC. Guardiola 5 km
FF.CC. Manresa i cotxe de línia fins a Bagà
Carretera. C-1.114 de Berga a Manresa
Telèfon. a 3 km
Telègrafs. a 3 km
Correus. a 3 km

Característiques:
La serra del Cadí i el riu Bastareny formen el marc geogràfic d'aquesta instal·lació.

Instal·lacions:
Cuina
Menjador
Serveis higiènics coberts

Serveis:
Cuina de gas
Enllumenat per butà (Camping-gas)

Dates:
Juliol de l'1 al 15 i del 16 al 30

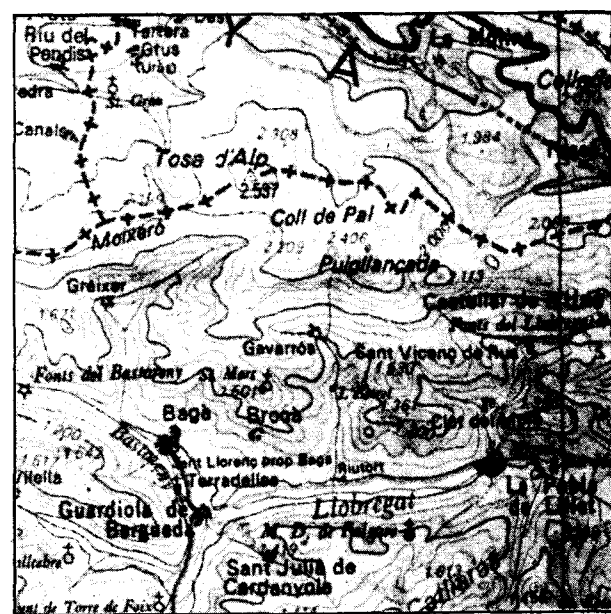
Agost de l'1 al 15 i del 16 al 30

S'ofereix en la següent modalitat:

Preu: 60 ptes. per plaça i dia.

- Material d'acampada:**
- Mantes (2 per plaça)
 - Matalassos amb funda (1 per plaça)
 - Tendes model campament (1 per cada 6 places)
 - Tendes model servei (2 per cada 150 places)

Material de cuina:
Tots els estris que una cuina de campanya necessita per elaborar els menús apropiats.

Material de menjador:

- Material col·lectiu (taules-banc, cassoles, peroles, etc.)
- Material individual
- Plats fondos (1 per plaça)
- Plats plans (1 per plaça)
- Culleres (1 per plaça)
- Ganivets (1 per plaça)
- Forquilles (1 per plaça)
- Gots (1 per plaça)

Altres materials

- Cànirs
- Papereres

— Cubells de les escombraries

Personal:
Encarregat de la instal·lació, però sense fer-se càrrec de la neteja, de la qual s'encarregarà l'entitat usuària. Aquest personal serà nomenat pel Servei d'Ordenació d'Activitats, mitjançant la publicació del corresponent barem, d'acord amb el nombre d'acampats.

A un mes de l'11 de setembre

Enguany la festivitat de l'11 de setembre coincidirà amb les solemnitats de la clausura del centenari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat. En el santuari nacional de Catalunya, aquell dia de tanta significació patriòtica, es lloarà i es pregarà Déu pel nostre país per intercessió de Santa Maria la nostra Mare i Patrona. És una coincidència feliç, i seria bo que no quedés limitada a aquest any centenari.

És normal —és obligat— que els cristians acompanyem amb la pregària els nostres sentiments patriòtics i fins i tot polítics: "la pietat és útil per a tot", ens diu sant Pau. Ja fa temps que de diferents bandes ens havia arribat

el suggeriment de que CATALUNYA CRISTIANA llencés la idea i promogués la realització d'"enriquir" la nostra festa nacional de l'11 de setembre amb pregàries col·lectives a les parròquies de tot Catalunya i, a ser possible, amb una pregària simbòlica ment comuna en algun santuari indicat. Enguany, insistim, Montserrat ens ofereix una ocasió excel·lent de començar aquest bell costum que hauria d'esdevenir aviat tradició. Altres anys caldrà pensar-hi, però els cristians catalans difícilment trobarem un indret millor per aplegar-nos anualment en la pregària pel nostre poble. Caldria tanmateix que les celebracions montserratines, d'enguany i dels anys venidors, anessin acompanyades per una

multitud de celebracions de pregària a totes les parròquies i esglésies de la nostra geografia. No cal dir que no es tracta pas de convocar els cristians a unes "manifestacions" apart de caire religiós en competència amb les altres. Ben cert que no. El cristià sap que és ben lliure de manifestar els seus sentiments patriòtics i les seves opinions polítiques. Però també sap molt bé, com diu la carta pontificia "Octogesimo Adveniens" que les ha de jutjar a la llum de l'evangeli. Les reunions de pregària que proposem haurien de ser una ocasió excel·lent per a projectar la llum de la fe sobre la nostra vida nacional.

El lector escriu

Voldria més amics

A casa meua es compra habitualment CATALUNYA CRISTIANA. M'agrada llegir-la, doncs hi he trobat molts articles que parlen de trobades i de moviments de joves cristians; crec que sóc una jove cristiana una mica aturada en quant a les relacions amb altres joves cristians, per això m'agradaria que per mitjà d'aquest petit anunci pogués conèixer més gent, més amics amb els quals, encara que siguin lluny o a prop, m'hi pogués expressar.

Tinc 15 anys, encara que això no té molta importància i estic contenta d'apropar-me cada dia més, amb el meu i el vostre esforç, a Déu. Ajudem-nos! Anem pel mateix camí i no ens coneixem. / Imma Oliveras Prat

Llibertinatge de renegar

Senyor director: Des d'aquestes pàgines vull fer una crida general a tots aquells que creuen en Déu, siguin cristians, jueus o musulmans (ja que les tres grans religions monoteistes tenen el mateix DÉU: el DÉU d'Abraham), o de qualsevol altra religió. La meua crida és per tots els qui creuen en DÉU com a principi i fi de totes les coses. El motiu d'això és la campanya

(Passa a la pàg. 4)

La dialèctica dretes-esquerreres substitutiu de l'Esperit Sant?

Això de "dretes" i "esquerreres" ressona per tot arreu, àdhuc sota les voltes dels temples i en el si de les comunitats. Seguint, les petjades d'Antonio Gramsci, que va reflexionar molt intel·ligentment sobre l'estratègia revolucionària del comunisme, nous criteris valoratius estan creant en el poble un nou sentit comú. I és a partir d'aquest nou sentit comú que uns intel·lectuals **sòrtits del poble** —tal com demana l'estratègia gramsciana— van elaborant una filosofia de la praxi (una filosofia de l'obrar humà) amb capacitat d'assumir el mateix Esperit Sant en la dinàmica del materialisme històric, base del marxisme.

Una divisió neutral

En l'etapa inaugurada per la filosofia de la praxi, allò del bé i del mal es dona per superat. El nou sentit comú generat per la nova hegemonia cultural que es fa sentir al nostre voltant, no permet altra divisió de tot el diví i l'humà que aquella que ho redueix tot a les repugnants dretes o a les meravelloses esquerreres.

Es una divisió apassionadament neutra. Per això no és una divisió moral: està pel damunt del bé i del mal. Tampoc no és una divisió purament política o econòmica o ideològica: tant pot servir per classificar el tipus de relació educativa d'una família, com per qualificar un orador sense dir res del contingut del seu discurs, com per jutjar la forma de dir la missa un mossèn. És, això sí, una divisió molt pràctica, vull dir molt arrelada a la praxi.

Segons aquesta divisió —que perquè brolla de la naturalesa de les coses ha de ser lliurement acceptada per tots (**materialismes dixit**)— resulta que els homes només tenim dues opcions a la vida: integrar-nos o no integrar-nos en el **procés de canvi de la nostra societat**. Si ens hi integrem, podem aspirar a progressistes; si no ens hi integrem, mereixem ser tinguts per conservadors. I els progressistes formen les esquerreres, mentre que els conservadors són les dretes.

Que ningú no preguntí cap a on va aquest **procés de canvi de la nostra societat**, ni què pot caldre conservar enmig de tots els canvis que volgueu. El nou sentit comú diu que són preguntes que no mereixen ser escoltades. En tot cas es pot fer una mitja lloança a la sinceritat del qui ha preguntat, i amb un somris benevolent demostrar-li que no toca ni els quarts ni les hores.

L'arma que polititza la praxi humana

La filosofia de la praxi —genial aprofundiment del comunisme marxista-leninista per part d'Antonio Gramsci— ens va familiaritzant amb una forma d'actuar, amb una cultura, que, a través del nou sentit comú, ens fa connatural el que amb l'antic sentit comú ens semblava antinatural. I així anem construint un món nou fundat en una nova valoració del món i de la vida, en una nova filosofia que, en definitiva, és una nova política, ja que qualsevol concepció del món i de la vida assumida per l'home es manifesta en la seva actuació social.

Per això podem dir que aquesta divisió universal entre "dretes" i "esquerreres", més enllà dels judicis que pugui suggerir sobre l'economia, sobre la religió, sobre l'art, sobre el que vulgueu, en realitat és un arma molt pràcticament pensada per tal de polititzar culturalment tota la praxi humana en funció de la lluita de classes. Així les mateixes forces socials que no intervenen directament en la lluita política, o les que en aquesta lluita estan enfront del marxisme-leninisme, se senten obligades a arrengrar-se al seu costat per fer un front comú cultural.

Amb aquest front comú, veritable compromís històric constructor d'una nova cultura, totes les forces **progressistes** —i qui, en aquests moments, no vol ser **progressista**?— van construint les condicions perquè pugui existir aquella hegemonia cultural que faci viure l'antiga dictadura del proletariat amb la nova forma d'un consens social, tal com proclama la tàctica dita democràtica de l'eurocomunisme.

Les dues alternatives materialistes

La nova cultura, per a tot un sector de la societat (les dretes) serà el materialisme consumista; per a tot un altre sector (les esquerreres) serà el materialisme històric. Però el fet que les dues alternatives —presentades pels seus seguidors com a úniques— siguin totes dues materialistes, ens està dient que —tal com va intuir Gramsci— el materialisme pot ser el punt d'unió entre burgesos, proletaris, catòlics, creients, no creients, savis, ignorants, filòsofs, polítics, déus i homes. De tal manera que els qui no admetin el materialisme com a sentit del món i de la vida perdran el dret de viure, ja que ells mateixos hauran separat la seva vida de la necessitat històrica, en l'assumpció de la qual la filosofia de la praxi fa consistir la llibertat.

¿No pot ser aquest el sentit de l'atemptat contra el Sant Pare? ¿No pot ser aquesta una explicació del fet —de si mateix estrany— que alguns ambients catòlics considerin el Papa "conservador" —amb tota la càrrega negativa que la paraula té en relació amb les dretes— perquè defensa realitats com l'amor compromès i la vida humana; i que en canvi honorin com a "progressistes" persones que no cal citar perquè combaten el matrimoni i defensen l'avortament? ¿Quin és l'origen de l'interès en titllar de "conservadorisme" l'amor al Papa, la devoció a la Mare de Déu, la fidelitat a l'Església tal com la fundà Jesucrist? ¿Per què ha de ser "progressista" el naturalisme que, en menysprear la riquesa sobrenatural de l'Església, es presenta com l'esperança del poble?

L'Esperit Sant no és de dreta ni d'esquerra

L'Esperit Sant —l'únic que genera l'Església en el món, com va generar el Crist en el si de Maria— no és de dretes ni d'esquerreres. I Jesucrist només va parlar de "dreta" i d'"esquerra" quan anuncià que Ell judicaria el nostre amor al proïsme el dia del judici final.

¿No hauríem de fer examen de consciència i pregar Déu per tal que ens ajudi a posar la nostra dreta i la nostra esquerra allà en Ell vol que siguin?

Pau López Castellote

(Ve de la pàg. 3)

que han llençat certes revistes (les unes d'humor suposat, les altres d'escandalós sensacionalisme) contra tot el relacionat amb DÉU. Ja n'estem tips de veure acudits en els quals apareix DÉU, setmana rera setmana, com un vellet rondinaire, al qual li succeeixen tota mena de desgràcies. (I això es publica a "El Paps", "El Jueves", a vegades a l'"Interviú", etc.). Fins quan hem d'aguantar que el millor d'els PARES, el TOTPODERÓS, sigui agreujat per una colla de maniàtics irresponsables?

Es que les lleis vigents no són coactives per aquesta mena de delictes de mal gust?

Per això, crido l'atenció a tots els creients en DÉU, per què comencin una sèrie d'actuacions personals de protesta per tal de denunciar aquesta campanya d'agravis contra el nostre PARE ETERN, fins que els poders públics hi posin fi.

Perquè la llibertat no ha d'ésser el llibertinatge de renegar amb tota mena de mitjans publicitaris.

En el Sant Nom de DÉU, unim-nos tots els creients. Atentament./José Gutiérrez i Rodríguez

Calendari de festes i tradicions de Catalunya

Senyors, em plau llegir al nostre setmanari, l'anunci del calendari de festes i tradicions de Catalunya, editat per la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació, de la Generalitat de Catalunya.

Permeteu-me dir però, cal fer una acurada revisió de les festes tradicionals, abans de posar-lo a l'abast de tothom; si bé penso una gran majoria de les quals, no hauran canviat la data al llarg de la història, no es pot dir igual de GANDESA.

Des de l'any 1936 s'ha exaurit la diada de joia del 12; la celebració de la festa major, —fa més de quaranta anys—, és el primer diumenge de setembre.

El motiu per si el desconeu, puc dir-vos que és els fets sangonosos ocorreguts precisament el 13 de setembre, festivitat de la Verge de la Font-Calda patrona de la Ciutat.

Ben atentament una ganadesana./Isabel Mañá

Visca, socialisme!

El triomf massiu del socialisme a França és ja un fet per molt temps irreversible. Això és un esdeveniment molt important a Europa perquè el socialisme francès té molta història a les seves espalles i és diferent del socialisme nòrdic, que ha passat per l'adreçador del tarannà desapassionat d'aquelles nacions. El socialisme francès és també molt diferent de l'actual socialdemocràcia que governa a Alemanya i del laborisme anglès, que moltes vegades ha estat al poder. De manera que aquest triomf de Mitterrand és una mica novell en l'Europa de la postguerra.

El lector escriu

El socialisme francès també és diferent del socialisme comunista que impera en alguns països de l'Est i de l'Europa del centre; diferent, també, del que propugnen els partits comunistes d'occident, ja siguin pro-soviètics o "euros". El socialisme francès té unes característiques molt pròpies i peculiars. El nostre socialisme és molt més proper al francès

que no pas als altres. Per la qual cosa el triomf absolut d'aquesta ideologia en el país veí, per a un espanyol, té molta importància el contemplar-lo, observar, les seves passes, meditar i treure'n conclusions.

No podem oblidar que el socialisme francès és francès, és a dir: es dona en la pàtria de la Revolució Francesa. Revolució que, prescindint de com va succeir i de les seves viscissituds condicionades per la història concreta del moment, propugnava el lema de "fraternitat, llibertat i igualtat". O sigui: tots iguals davant la llei, formant una vertadera fraternitat en la llibertat.

Com aleshores hi havia molts eclesiàstics pertanyents a l'"Ancien Règim", els revolucionaris foren moltes vegades molt durs i incomprensius amb l'Església, sense adonar-se'n que aquests crims els havia donat ja, des de segles, la pròpia Església en el seu missatge més pregon: la igual dignitat de tots els homes, fins i tot davant Déu, i la germanor entre ells per l'amor i la llibertat, que és essencial a tot cristià i per la qual cosa va venir precisament Crist a salvar-nos, a "desesclavitzar-nos".

A la vista dels actuals esdeveniments, seria bo que els

cristians d'avui no deixessin res per fer, per oferir la llavor del missatge cristià que ha d'encarnar-se en l'altre llavor de les realitats històriques, terrenes.../Elena Romero

Un article d'Enric Planas

Sóc subscriptor de CATALUNYA CRISTIANA des de la seva aparició i la lleigeixo cada setmana amb molt de gust.

Ara bé, la lectura del article de E. Planas al darrer número de CATALUNYA CRISTIANA titulat "Catòlics "sense" Església" m'ha fet pensar novament sobre la qüestió i m'ha mogut a escriure-li. La qüestió que em preocupa es la descristianització del nostre país i d'Espanya sencera. ¿Què es fa per evitar tot això? Tant perillós com aquesta descristianització es la apatia dels catòlics, que sembla que tinguin mala consciència —en especial, la Jerarquia— per l'actuació desafortunada de l'Església en temps passats.

El suggeriment radica en si podria ser factible que CATALUNYA CRISTIANA publiqués durant un cert temps una sèrie d'articles dedicats a aquest tema./José M. Ribas

Avisos i comunicats

"NOSTRES NENS".— És una Associació de pares i simpatitzans de nens deficients mentals. Té com a finalitat atendre i col·laborar, dintre del possible, en els problemes que sofreixen els éssers humans amb dret a posseir centres educatius, assistència social, llocs de treball, recursos econòmics, etc. Cal no oblidar que a Espanya són 540.000 persones les que sofreixen deficiència mental. Aquests i els seus pares reclamen una col·laboració. Per a informació personal i per a grups, tots els dies feiners a les 6 i a les 7 de la tarda a Av. Meridiana, 354, 5.è C. Tel. 311 74 11. Barcelona.

ESCOLA DE FORMACIÓ DEL PROFESSORAT DE RELIGIÓ.— Una nova valoració de les classes de religió en els diversos nivells educatius que demana una qualificació professional per a les persones que

vulguin dedicar-s'hi, ha portat a la creació d'una escola, sota la direcció de la Facultat de Teologia i amb la col·laboració de les diverses entitats docents de l'Església a Catalunya, ja que voldria ser una escola amb diverses seus, però amb unes línies de fons comunes en la programació, que fossin vàlides com a resposta a l'entorn cultural català. Pel que fa a Barcelona, l'escola radicarà a la pròpia Facultat de Teologia (Secció Sant Pacià, Diputació 231) i la part pedagògica serà confiada a l'escola universitària Blanquerna. La programació de continguts bíblics, teològics i morals assumirà en gran part, tant en els programes dels cursos d'introducció a la Teologia i a la Bíblia com en els programes de l'Institut de Teologia, segons quin sigui el nivell per al qual es vulgui aconseguir la idoneïtat.

Celebracions de cloenda del I Centenari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya

14 d'agost, 18.45: I Vespres i cant de l'Escolania - 22.00: Vetlla de pregària.

15 d'agost, L'ASSUMPCIÓ DE LA MARE DE DÉU, 7.30: Laudes - 11.00: Missa Conventual - Ballada de sardanes - 13.00: Salve i Virolai - 18.45: II Vespres i cant de l'Escolania.

7 de setembre, 18.45: I Vespres i cant de l'Escolania - 22.00: Vetlla de Santa Maria.

8 de setembre, NATIVITAT DE LA MARE DE DÉU, 8.00: Laudes - 11.00: Missa Conventual presidida pel P. Abat Cassià M. Just - 12.00: Inauguració del relleu de la façana del monestir dedicat a Mn. Antoni Batlle - Ballada de Sardanes - 13.00: Salve i Virolai - 18.45: II Vespres i cant de l'Escolania.

11 de setembre, DIA DEL CENTENARI de la coronació i de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a Patrona de Catalunya, 11.00: Missa Conventual presidida pel P. Maur Esteve, abat de Poblet - Ballada de sardanes - 13.00: Salve i Virolai - 16.45: Representació, a la basílica, d'"El retaule de Montserrat", pel Grup Juvenil de Teatre del Casal Claret de Barcelona - 18.45: Vespres i cant de l'Escolania - 19.30: "Cent anys de patronatge", conferència a càrrec del P. Maur M. Boix.

INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA

CURS 1981-82

És una institució de l'arxidiòcesi de Barcelona, erigida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe, el 1972. Ofereix una visió global, sistemàtica i aprofundida dels estudis teològics.

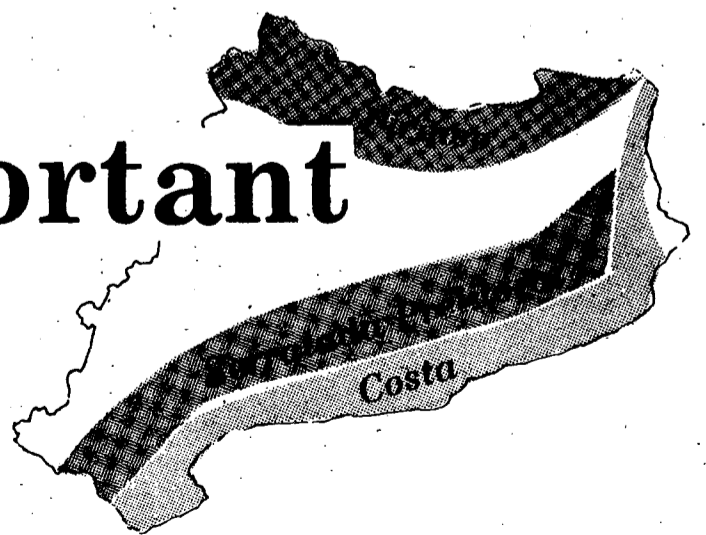
- Els estudis duren tres anys
- Atorga el DIPLOMAT EN TEOLOGIA
- Les classes són vespertines, de dilluns a dijous.
- S'admeten també alumnes oients
- Per a l'ingrés és necessari el COU o equivalent
- Hom pot sotmetre's a una prova per a majors de 25 anys.

Els cursos són d'interès per als educadors i per a aquells que duen a terme tasques evangelitzadores.

INFORMACIÓ I PREINSCRIPCIÓ

- de l'1 al 23 de setembre
- de les 18.30 a les 20.30 hores
- carrer de la Diputació, 231 (edifici del Seminari)

Avís important

Hi ha moltes zones de muntanya o platja que durant l'estiu dupliquen o tripliquen el nombre dels seus habitants. Lògicament creix també l'assistència a les celebracions litúrgiques; per aquest motiu recordem als rectors de parròquies i llocs de culte que, simplement per telèfon, poden sol·licitar la quantitat d'exemplars que estimin convenient per atendre la demanda durant els mesos d'estiu.

CATALUNYA

La Generalitat indemnitza els afectats en l'incendi de Rajadell

El conseller de Governació de la Generalitat, Joan Vidal i Ganyolà, va presidir l'acte de la signatura dels contractes dels préstecs concedits per una entitat d'estalvi i amb subvenció de la Generalitat, als damnificats pels incendis forestals dels dies 11 i 12 d'octubre del 1980, a la vila de Rajadell.

Línia d'alta tensió a Gallifa

La construcció d'unes línies de transport de corrent elèctric ha motivat una sèrie d'accions d'oposició a l'Ajuntament. A més de la que enllaça Sentmenat amb Girona, fa tres anys que comença la que enllaçarà Sentmenat amb l'estany de Gento. I encara hi ha el perill que una tercera línia d'alta tensió travessi el terme municipal amb les conseqüents tallades d'arbres del que ha de ser parc natural.

Es produiran 1.200 quilos diaris de formatge a Llívia

Pròximament funcionarà una fàbrica de formatges a la vila pirinenca de Llívia (Cerdanya)

Les instal·lacions, amb maquinària adequada, permetran fabricar formatges de tipus artesanal de gran qualitat, ja que les qualitats de la llet ho permeten.

A la planta de fabricació hi haurà una gran galeria vidriada

EL COLOR DE MI CRISTAL

por MUNTAROLA

des de la qual els visitants podran seguir el procés de fabricació i, després, si ho desitgen, adquirir alguna especialitat, ja que també es vendran, al lloc a part de les ofertes ja realitzades i acceptades a la regió catalana de moment, destacant l'interès de diversos hotels molt coneguts, interessats en aquests productes.

Fins ara les instal·lacions tenen capacitat per a treballar de tres a dotze mil litres de llet al dia, la qual cosa equival a una producció diària de 300 a 1.200 quilos de formatge, apart dels

subproductes corresponents, com per exemple mantegues, iogurts, crema fresca de llet, etc.

Es fabricaran els anomenats formatges de pasta cuita, amb el 40 per cent de greix i un altra mena de pasta dura, un gruière autèntic, tot amb llet de vaca i madurats en una cava —de dos a sis mesos— en la mateixa fàbrica i amb el color natural provinent de les bacteries pròpies, és a dir, sense cap necessitat de colorants. Fou declarada Indústria Preferent el 30 d'agost del 1980. Al costat del xalet-fàbrica s'hi instal·larà un aparcament per a seixanta vehicles.

Punt de vista

Que ve la LOAPA!

Segons el senyor Calvo Sotelo i els seus col·laboradors —amb l'aplaudiment ni incondicional ni total dels socialistes— la LOAPA (Ley Orgánica de Armonización del Proceso Autonómico) havia d'ésser el remei universal per a l'Estat de les Autonomies. Aquest remei, però, comporta: a) que Euskadi la consideri, per mitjà del seu President, inconstitucional; b) que la Generalitat —més moderada o més educada— posi el seu projecte en mans d'experts per tal que estudiïn la possible inconstitucionalitat. La situació és greu perquè, admesa o no la inconstitucionalitat, de poc pot servir una llei que vol arranjar la qüestió de les autonomies i comença enutjant bascos i catalans.

Encara que només sigui esquemàticament, potser val la pena de fer una mica d'història. En arribar la democràcia, l'Estat de les Autonomies és vist com un projecte que posi fi als tradicionals conflictes de l'Estat central amb Catalunya i Euskadi. A partir d'aquesta idea, però, tot seguit, UCD, on s'ha refugiat una bona part del franquisme —irreconciliable, per tant, amb les autonomies—, per tal d'evitar els tantes vegades al·ludits greuges comparatius, inventa la generalització de les autonomies. Quan aquesta ja és en marxa i amb el canvi d'aires que representa la substitució del senyor Suárez pel senyor Calvo Sotelo, sorgeix la idea que aquella generalització s'ha d'harmonitzar. I es posa en marxa la LOAPA.

Què passa, però? Que bascos i catalans, que són, cal no oblidar-ho, l'origen de tot el procés, quan la veuen venir, temen com quan ve el llop. I criden, espantats: "Que ve la LOAPA!". I ara ens trobem en aquesta situació: si la llei progressa —i de la forma com s'ha gestat, és parlamentàriament imparabile—, els descontents tornaran a ser el mateixos de sempre. Clar i net: que tot plegat no haurà servit per fer la tasca de conciliació i satisfacció que havia d'haver fet. La LOAPA, de cop i volta, ens torna al començament i posa en quarantena bona part de les lògiques alegries que el procés havia generat.

La LOAPA fa tanta por com el llop perquè, comptat i debatut, sembla que vingui a menjar-se les ovelles tendres de la tot just encetada autonomia. Fa por perquè, una vegada més, la reduïx a una forma de descentralització. Espanta perquè els qui l'han concebuda han obrat sota les tics d'una profunda tradició centralista que, segons es veu, no té la més petita intenció de desaparèixer.

Josep Faulí

ESPAÑA

L'impost de la Renda del 1980

Totals recaptats en milions de pessetes

	1979	1980	Increment
Retencions	374.581	596.175	59'15
Pagaments fraccionats	24.774	31.649	27'75
Quota diferencial neta	88.444	70.106	20'73
Total	486.799	697.930	43'07

Nombre de declaracions per regions

	Positives	Negatives	Retornar	Total
Catalunya	723.329	108.362	303.318	1.135.009
Madrid	553.152	90.136	467.402	1.090.695
Andalusia	387.873	81.976	300.973	770.822
País Valencià	351.530	27.186	238.329	617.045
País Basc	25.050	821	15.630	41.501
Castella-Lleó	189.934	29.521	134.856	354.311

Pública rèplica a les justificacions de Tejero

El tinent coronel de la Guàrdia Civil, Victoriano Guillén Vivancos va publicar a "ABC" una rèplica a la carta publicada al mateix diari madrileny, el proppassat 11 d'abril, pel processat tinent coronel Tejero, en la qual justificava la seva acció gòlpista del 23 de febrer.

Guillén Vivancos, actualment en la situació "B", company de promoció i d'anys de servei de Tejero, li rebutja, en una llarga carta de pàgina i mitja, cadascun dels arguments en que s'emparava públicament l'onze d'abril. El senyor Guillén diu que no li ha respost abans, esperant, "en va, que ho fes qualsevol altre company més capacitat que jo".

Immediatament li retreu que

en l'assalt al Banc Central hom sospitès l'acció de guàrdies civils: "Això només fou cosa teva, degut a l'escandolós gest del 23 de febrer".

La policia basca, exenta del fur castrense

Els comandaments de la policia seran militars perquè així ho assenyala l'estatut, però estaran baix la total autoritat del Govern basc. Cal dir que no hi ha cap vinculació amb la Policia Nacional o amb comandaments de la policia de l'Estat.

La jerarquia comença en el Govern basc i acaba en el Govern basc. Així, a l'ésser la policia basca un cos civil, els militars deixen d'ésser per a l'executiu, en certa manera, militars, és a dir, resten exents del fur castrense.

Antena social

La por a la revolució, vergonyant mitjà de progrés

No faré el panegíric de la revolució com a únic mitjà realment eficaç de progrés. La paraula "revolució" té unes innegables connotacions relatives a la violència que la fan repudiable als ulls de la majoria i, sens dubte, als meus.

Precisament del que vull parlar és de la por a la revolució com a recurs dels pitjors tractats socialment per a la consecució dels seus drets. I no tant com a mitjà per ells utilitzat davant la classe "benestant", com si fos la millor arma per a l'assoliment, sinó com a sentiment incòmode per l'esmentada classe, que davant l'amenaça de grans rebomboris, decideix fer certes concessions o millores a la classe inferior. M'explicaré.

La història ens demostra abastament que moltes de les millores socioeconòmiques i culturals de la societat s'han assolit només per mitjà d'aquest pànic davant d'una revolució violenta. És a dir, que la sensibilitat de la classe superior per a la justícia només ha estat afectada eficaçment per aquestes amenaces (vagues, violències, terrorisme). Amb això vull dir, per escàndol —crec— de molts, que les millores socials generalment s'han degut a aquesta por a la revolució i gairebé mai a un generós desig espontani d'elevat el nivell socio cultural per part dels qui governen. Ningú no em negarà que aquest fet és escandalosament vergonyant. ¿Fins aquí pot arribar l'home o, al menys la classe governant? ¿Tant sorda és a les crides a la justícia? Si és veritat que en moltes ocasions històriques és sensat sospitar algun mòbil sentimental o amorós (el

"chercher la femme" dels francesos), no ho és menys que en moltes altres allò que és real és l'existència més o menys evident d'aquesta por a la revolució que explica la "generositat" dels qui més tenen en tots sentits. Mòbil vergonyant, diem, perquè allò que es cerca no és la millora en si sinó la tranquil·litat social necessària per a poder seguir gaudint dels privilegis tradicionals, encara que sigui lleugerament retallats davant de l'amenaça expressada pels infradotats.

Es parla i se n'ha parlat molt en el món catòlic, d'"evangelitzar els pobres", com si únicament ells haguessin de canviar. Ja és hora de parlar d'"evangelitzar els rics"; en principi, ells ho necessiten encara més.

Imaginem-nos el que aquesta evangelització podria comportar: un progrés en tots els camps enmig d'un ambient de pau i d'amor generalitzat. El cel a la Terra. Ni més ni menys que una anticipació del promès Regne de Déu. Pensar i donar als altres quan a un li sobra, sembla ésser quelcom perfectament exigible des d'un punt de vista cristià. Avergonyim, entre tots, els qui gaudeixen d'una situació privilegiada. Avergonyim-los sense objeccions. ¿No és la tasca de l'Església —i tots som Església— dur a terme aquesta denúncia? Potser no arribarem al cor —molt dur— dels rics, però si que potser podrem arribar al seu amor propi i al seu desig d'ésser ben considerats per la societat. Quelcom no del tot satisfactori, però quelcom segurament eficaç, que és allò que, en definitiva, interessa.

Lluís Cuéllar

Joan Pau II en l'al·locució de l'Angelus

“En la meva soledat em recordo de vosaltres”

Les impressions sobre l'estat de salut, del Papa tornen a ser optimistes si tenim en compte el to de veu gairebé normal amb que aquests últims diumenges ha adreçat als pelegrins presents a la plaça de Sant Pere.

Joan Pau II, en la seva al·locució de l'Angelus del diumenge 26 de juliol, va expressar la seva preocupació per les persones segrestades a Itàlia, tant per terroristes com per bandolers, i per la situació del Líban.

Roberto Paci, segrestat i condemnat a mort

El Sant Pare en les seves paraules, enregistrades el dia abans, dissabte, dia 25, a la plaça de Sant Pere per mitjà de la ràdio Vaticana es va referir implícitament als casos de Roberto Paci, segrestat i condemnat a mort per les Brigades Roges, i d'altres persones que són en poder de bandolers amb afany de lucre.

Resar per l'alliberament d'altres persones

Tot al·ludint al recent alliberament de l'industrial Renzo Sandrucci i del polític Ciro Cirilo, el Papa va dir que participava de “l'alegria de totes les persones que durant aquests dies han patit pels seus familiars i que ara poden respirar més tranquil·les”.

“Us invito —digué després el Papa a les deu mil persones presents a la plaça de Sant Pere— a resar perquè també les altres persones que continuen encara separades dels seus per obra de la violència puguin finalment tornar a casa seva.”

El Líban, durament turmentat

“Pensant en la situació internacional —va afegir el Sant Pa-

re— també reso per tots els llocs en què les destruccions, el dol i el sofriment trenquen la pacífica convivència dels pobles i, en particular, per l'estimat Líban, tan durament turmentat.”

Sant Joaquim i santa Anna

El Sant Pare, que també va allucir a la festivitat del 26 de juliol, diada de sant Joaquim i santa Anna, pares de Maria de Natzaret, i al congrés eucarístic internacional de Lourdes va concloure amb unes paraules breus de salutació als pelegrins en francès, anglès, castellà, alemany i polonès.

“Per a vosaltres —digué el Papa en castellà, amb una veu força normal— la seguretat de la meva gratitud i del meu afecte”. Als polonesos, els agrai “la visita que feu a la tomba dels apòstols i les pregàries per mi, que les necessito tant en aquests moments. Jo també, en la meua soledat, em recordo de vosaltres i reso per la meua pàtria i tots els meus compatriotes.”

Josef Glemp, rebut pel Papa

La visita de monsenyor Jozef Glemp a Joan Pau II ha tingut un gran interès, sobretot perquè ha representat un intercanvi d'impressions sobre la situació actual de Polònia.

Al policlínic Gemelli

El Papa ha rebut el primat de Polònia

Joan Pau II va rebre el dia 28 de juliol en audiència privada el primat de l'Església catòlica en la seva Polònia natal, segons que ha anunciat el Vaticà.

L'audiència, que durà una hora i es desenvolupà en l'apartament que ocupa el Papa en el policlínic Gemelli, és la primera entre Joan Pau II i monsenyor Glemp des que aquest fou nomenat fa cinc setmanes per succeir el cardenal Wyszynski com arquebisbe de Varsòvia i primat de Polònia. Monsenyor Glemp realitzà una visita de deu dies a Itàlia, acompanyat pel cardenal Macharski, successor del Papa en l'arxidiòcesi de Cracòvia.

Fonts vaticanes han qualificat l'audiència com a privada i, per tant, no han informat sobre els temes que s'hi han tractat, si bé és més que probable que tots dos es devien fixar en afers referents al seu país comú, Polònia.

Monsenyor Josef Glemp

Monsenyor Josef Glemp, nou primat de Polònia, ha tingut la seva primera entrevista oficial amb el primer ministre polonès, Jeruzelski, en vigílies del congrés del PC polonès. Prèviament, s'havia prostrat als peus de la Mare de Déu de Czestochowa, a l'atri del santuari de la qual es prengué aquesta fotografia del seu autògraf per a un escola.

Crònica de Roma

Anuari de l'Església

ROMA (Del nostre corresponent).— Acaba de publicar-se la desena edició de l'anuari estadístic de l'Església, amb la recopilació i la presentació de les dades corresponents al 1979. Una obra que demostra, a judici dels experts, una sensible millora dels problemes amb els quals l'Església catòlica ha estat enfrontant-se durant els darrers anys. Els primers punts que s'evidencien són els següents:

— Per primera vegada des del 1973 les ordenacions sacerdotals han augmentat. L'increment ha estat d'un 1,33 per cent respecte al 1978.

— El total de sacerdots que al llarg d'un any de fet han abandonat el ministeri pastoral s'ha reduït en una quarta part.

— La taxa de mortalitat sacerdotal (morts per cada cent sacerdots) ha assolit el nivell d'un 1,68 per cent, inferior a la mitjana dels darrers sis anys.

— El nombre de diaques permanents s'ha incrementat en un 20 per cent respecte a l'any anterior.

— Els religiosos no sacerdots disminueixen en percentatge menor (de l'1,6% el 1978 a l'1,2 per cent el 1979).

— Ha continuat l'increment de seminaristes inscrits a filosofia i teologia. L'augment del 1979 respecte a l'any anterior ha estat d'un 3,7 per cent.

El nombre de persones que l'Església catòlica dedica a l'evangelització i a la pastoral és veritablement impressionant com qui no diu res, 1.673.787 el 1979, inventariats com a 3.775 bisbes, 416.336 sacerdots (dels quals 258.603 pertanyen al clergat secular), 6.676

diaques permanents, quasi 74.000 religiosos no sacerdots, 974.682 religiosos professes i 198.427 catequistes als territoris de missió.

No deixa d'ésser interessant, per damunt de la fredor dels números, constatar com els efectius pastorals de l'Església van evolucionant. Per exemple, el nombre dels bisbes va creixent, lentament però regularment, amb un increment el darrer any d'un 1,6 per cent. El nombre de sacerdots roman pràcticament estacionari, i de fet la disminució és d'un 0,6 per cent. En canvi, l'increment de diaques permanents és espectacular: superior al 20 per cent. Si els religiosos no sacerdots i les religioses disminueixen, en canvi va creixent molt el nombre de seglars amb plena dedicació a la catequesi a territoris de missió. Amb tot, la desproporció dels efectius és notable i no sempre correspon a les necessitats reals de l'Església quant a la distribució geogràfica; Amèrica, per exemple, posseeix gairebé la meitat dels catòlics del món i, en canvi, només la tercera part dels agents pastorals hi estan dedicats.

Un divuit per cent de la humanitat és catòlic. Sense comptar els batejats d'aquells països on confessar la pròpia fe és motiu de persecució. L'anuari estadístic demostra també que la joventut i la vellesa tenen bastant a veure amb la cultura i la geografia: Europa és vella, el nombre de ministre ordenats continua decreixent (més d'un tres per cent el darrer any). Però en canvi Àsia i Oceania són joves i l'Església és, sortosament, un sol cos, amb vida i renovació permanents.

E. Planas

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms.....

Carrer..... N.º..... Pis.....

Telf..... Població.....

Els prego que em subscriuïu al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral 2.229 ptes.	Trimestral 2.074 ptes.
Semestral 4.458 ptes.	Semestral 4.148 ptes.
Anual 8.916 ptes.	Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:

Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a. Barcelona-7

Vaticà dia a dia

La gasolina també s'apuja al Vaticà

Nou dies després de l'Estat italià, l'Estat de la ciutat del Vaticà ha augmentat el preu de la gasolina en el seu territori.

La super, ha augmentat un 3,57 per cent en passar de 560 lires (44,8 pessetes) a 580 lires (46,8 pessetes) per litre, preu molt inferior, per tant, al preu de 980 lires (74,4 pessetes) vigent a Itàlia des del 19 de juliol.

La pròxima intervenció quirúrgica del Papa

Els últims comunicats mèdics sobre l'evolució la malaltia per citomegalovirus que pateix el Papa són molt esperançadors.

Ha desaparegut totalment la febre i millora ostensiblement el seu estat general, tant físicament com psicològicament. Ha arribat el moment de l'alta hospitalària, però el Papa ha preferit continuar hospitalitzat perquè, passades unes poques setmanes, sigui intervingut i li tanquin la pròtesis anal.

Renex l'esperança de total recuperació del pastor de l'Església universal; ell més que ningú desitja recuperar la seva

normalitat funcional digestiva per a dedicar-se altra vegada a la seva tasca apostòlica.

Superàvit després de la visita papal

Els bisbes japonesos han recaptat uns 30.000 dòlars més de l'import de les despeses que van fer-se amb motiu de la visita del Papa el febrer passat. Els ingressos procedien de les vendes d'un fulletó record i de donatius.

Els ingressos totals foren de 127 milions de iens (uns 55 milions de pessetes) segons l'informe del comitè de finances dels bisbes. Les xifres, però, no inclouen les despeses locals de les celebracions a les tres ciutats (Tokyo, Hiroshima i Nagasaki) que el Papa va visitar. S'espera que les diòcesis respectives publiquin llurs informes d'aquí a poc temps. El comitè de finances fou el responsable de l'organització a escala nacional, la publicitat i les despeses de viatge.

Any Internacional dels Minusvàlids

Quatre-cents cinquanta milions de persones, el 10 per cent de la població mundial, pateixen algun tipus d'impediment físic o moral.

Joan Pau II, amb motiu de

l'Any Internacional va dir:

"D'entre els drets dels disminuïts cal destacar: abans que res el dret a la vida; el dret a una llar o, quan sigui necessari, l'asil en institucions especials, en un ambient semblant al de la família; el dret a unes atencions mèdiques acurades; el dret a una instrucció, a la formació professional i a un treball remunerat; els drets civils i polítics i el dret a la vida social el més normal possible".

Missatge pontifici a la Setmana Missional

El papa Joan Pau II ha adreçat a la XXXIV Setmana Missional, que va tenir lloc a Burgos del 27 al 31 de juliol, un missatge signat pel cardenal Casaroli, en el qual expressa el desig que l'estudi de la fecunda espiritualitat de Santa Teresa representa un nou àlè vital per a tota l'Església espanyola.

Entre d'altres coses, monsenyor Innocenti es referí a la tasca missionera d'Espanya a Amèrica "que el Papa ha pogut constatar en els seus viatges apostòlics".

En la cloenda del seu discurs, el nunci va dir que la visita de Joan Pau II a Espanya, amb motiu de l'any centenari de Santa Teresa, és esperada amb gran il·lusió i afecte.

Participar a les misses de monsenyor Lefèbvre, greu desobediència

Davant la visita de dues setmanes, a primers d'agost, que realitzarà monsenyor Lefèbvre a l'Àfrica del Sud, la Conferència Episcopal d'Àfrica del Sud ha fet públic un comunicat en el qual manifesta que tots aquells catòlics que participin en una celebració litúrgica presidida pel bisbe francès, realitzen un acte de "greu desobediència".

Monsenyor Lefèbvre —diuen els bisbes— no està autoritzat ni per a celebrar missa ni per confessar.

"Tots esperàvem quelcom més del procés contra Ali Agca"

Tot fent palesa la tristesa dels polonesos, monsenyor Josef Glemp, nou primat de Polònia, ha expressat la seva desil·lusió pel resultat del procés contra Ali Agca, el turc que va atemptar contra el Papa.

"Haviem cregut i esperat que hom pogués saber quelcom més sobre qui hi havia darrera la mà assassina —la qual cosa no ha succeït—, ha dit monsenyor Glemp".

Ningú sembla saber res, ningú sap d'on prové la inspiració d'aquest acte criminal, qui poden haver estat els seus còmplices, qui protegeix aquest individu, o si es tracta d'un fanàtic aïllat.

Documents

La ciència del patir

"No cerqueu en les classificacions de les arts servides pels textos escolars la del patir. No aneu, si voleu aprendre de sofrir, a cap universitat estatal. A títol d'institució, de progrés i de capacitat per a la vida, ensenyen de tot; però de viure-la, sobretot en els moments més durs —els de dolor— amb esperit de sacrifici redemptor de l'home, no. ¿Per què no s'han d'entrenar els aprenents d'home pertocant a la jugada, traïdora, universal, que els ha de jugar amb tota seguretat algun dia llur destí incert?"

Ja sé que no es pot demanar a ningú el que no pot donar. Però és que jo vull parlar ara, pensant, més particularment, en el nou planter de cristians, per als quals el Crucifix ja no és sempre —com antany fou— el Mestre que, havent fet càtedra de la Creu, adoctrinava a l'escola des d'un lloc preferent, i a casa des de la capçalera del llit o d'altre lloc distingit de la llar, prevenint quan algú estaria malalt —moment solemne de la vida— o si la família estava en destret per alguna conjuntura adversa o pel mateix pòndol de la lluita diària.

Perquè el jovent cristià hauria d'entrar a la vida sabent com haurà d'encaixar-la, en cristià, al moment que rebí la visita ingrata del sofriment agut —sigui físic o moral— amb el fuet a la mà despietat. Hauria de tenir ben clar que aleshores la insensibilitat estoica, el desesper o el suïcidi —les úniques solucions del descregut o de la persona de poca fe que no ha copsat ni viu el misteri de Crist no resolien res. En canvi, el Crist, sí. Ell il·lumina i és el secret per a superar tots els calvaris de la vida, donant-los sentit i fecunditat, a condició que s'estenguin i visquin com a Calvari."

Mireu quines paraules i quins exemples ens transmetia del llit de dolor estant, al Gemelli el nostre sant pare Joan Pau II. Al cap de tres dies de l'atemptat, adreçà als fidels reunits al migdia a la plaça de St. Pare ansiosos per la salut del Papa, el missatge següent:

"Lloat sigui Jesucrist!

Caríssims germans i germanes! Sé que aquests dies, i especialment en aquesta hora del "Regina coeli", esteu units amb mi. Commogut, us agraeixo les vostres oracions i us beneixo. Em recordo particularment de les dues persones que resulteren ferides amb mi. Prego pel germà que em va ferir, a qui he perdonat ja de tot cor.

Unit a Crist. — Ofereixo els meus sofriments per a l'Església i pel món, Sacerdot i Victima. —

A Vós, Maria, repeteixo: "TOTUS TUUS EGO SUM"

Sencillament: sublim!

Així sofreix el just. Així ha de saber de sofrir el cristià a la vida.

G.F.S.

V.N.

No fou un procés històric

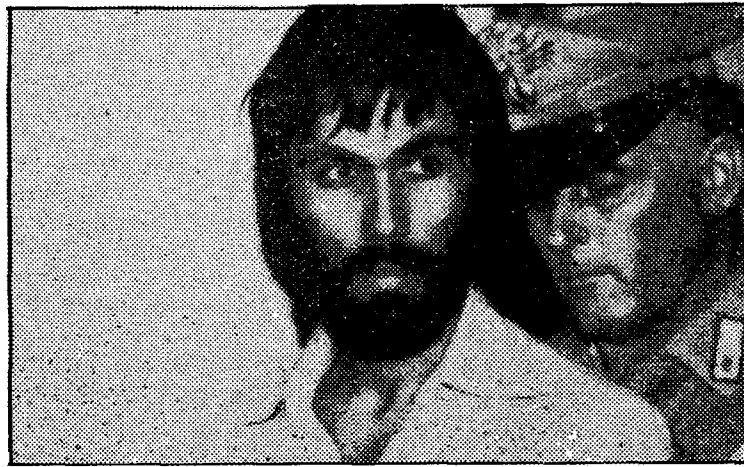
I tot això és el "procés històric"?! Nogensmenys serà històric —i així recordada— l'ocasió perduda per a procurar, almenys, fer llum sobre el mòbil de l'atemptat; i, per tant, sobre els eventuals instigadors d'Ali Agca. N'hi havia prou de posar l'atenció —més que sobre l'autor del gest criminal— sobre la víctima, o sigui sobre aquest papa polonès, sobre la característica principal del seu encara breu pontificat, la defensa dels drets de l'home, arreu oprimits, violats, i probablement alguna cosa s'hauria aclarit.

El ministeri públic ha dit que, de les indagacions realitzades, no n'hi havia cap que objectivament avalés la idea d'un com-

plot; però va creure que si hagués hagut complot, els responsables no s'exposarien en primera persona, sinó a través del subtil fil dels còmplices i sots-còmplices.

Però ¿per què el primer dia del procés, quan Ali Agca estava present a la sala —malgrat el refús de l'acusat a ésser jutjat per un tribunal italià— no es feren els interrogatoris de cara a les sospites que estaven a la ment de tots? Ell no hauria respost. Però almenys, primer el jurat, i l'opinió pública mundial després, haurien tingut present el rerafons per on s'ha mogut l'atemptador del Papa.

Es veritat que un procés penal no pot regir-se per hipòtesis, per

circumstàncies. Encara que les hipòtesis i les circumstàncies es refereixin a un home que, abans que a la plaça de Sant Pere disparés contra el Papa, ja havia assassinat dues persones; formava part d'un grup extremista musulmà; havia estat en un camp d'entrenament palestinià o (segons altres) llibi; havia estat literalment "alliberat" d'una presó militar; havia viatjat per mitja Europa, amb molts diners a la butxaca; havia trobat protecció i amics, i, mai no havia donat la impressió d'algú que fugís de la policia.

Per què no ha estat respost tot això per Ali Agca? Tot això, no eren "proves" suficients? Suficients, volem dir, per a fer-lo passar per quelcom més que un insensat? Al contrari, al nostre entendre, no n'hi havia prou posant la consciència en pau perquè era finalment la còmoda (per als jutges) i inevitable (per a l'acusat) condemna a cadena perpètua.

Així no solament no s'escriu la història, ni tampoc la justícia,

entenent per justícia l'aprofundiment de les causes (reals) que estan en l'origen dels mals (aparents) de la nostra societat.

Immediatament després de l'atemptat, el cardenal Wyszynski des del seu llit de mort insinuà que les tenebres (digué una cosa semblant, parlant en plural) eren darrera l'atemptat i l'atemptador. Aquell dia, amb el primer extingint-se, Polònia passava un dels moments més dramàtics de la seva història després del drama de Dantzig. Al cap de pocs dies hi hagué el ple del Partit comunista polonès, al qual havia arribat l'amenaçadora carta de Breznev. Un mes i mig després s'havia de celebrar el congrés extraordinari del POUP, que havia de sancionar o no el procés de renovació. Fer desaparèixer de l'escena mundial el Papa polonès, al moment precís que s'acabava la vida del cardenal Wyszynski, no era una "coincidència" per a aprofundir en l'"històric" procés?

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm/renovar la meua subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

D.P.....

Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.

Incloc un taló barrat per aquest import.

Prego al Banc/ Caixa.....

Agència.....

que se serveixi domiciliari aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º.....

Lloc..... Data.....

Signatura

Envieu aquesta butlleta a:

CATALUNYA CRISTIANA. València 244. Barna-7.

Reus

Les obres del centre de pastoral van endavant

Reus.— La comunitat parroquial de Crist Rei, amb un esforç heroic, va prosseguir la construcció del seu centre pastoral. Les obres es varen iniciar el 1979 en col·locar-se'n la primera pedra el 4 de novembre. De llavors ençà, tal com sol passar en les obres llargues d'aquesta mena de maldecaps no n'han faltat. Però la paciència i la constància els han anat superant. Ara la construcció ja es troba bastant avançada. Hom preveu que l'edifici sigui habitable a la darrera d'enguany. I s'ha seguit el criteri d'emprar materials industrialitzats, ja que avui s'obtenen amb prou garantia.

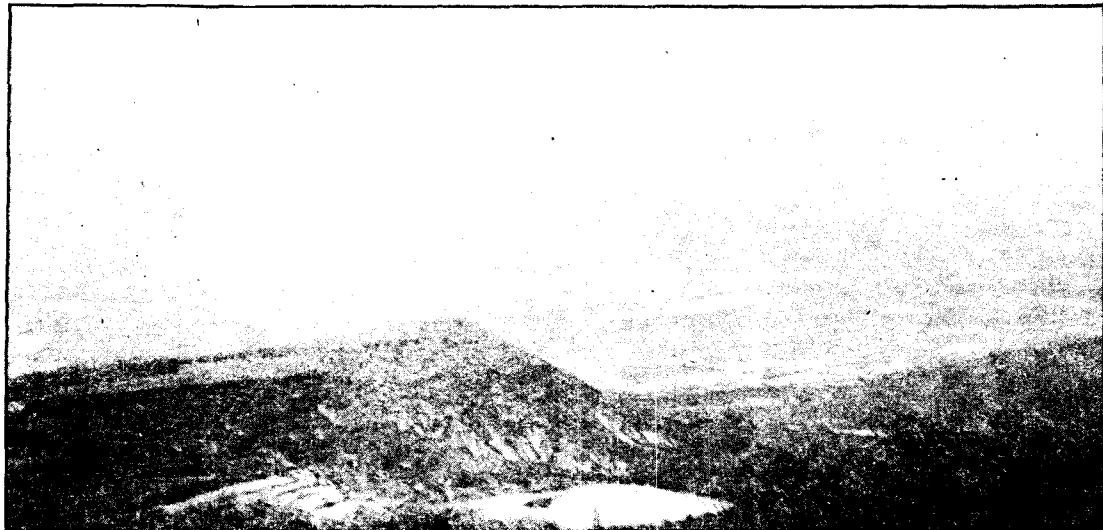
Si bé hi ha una ajuda important de l'arquebisbat en concepte de préstec i d'algunes entitats que hi han aportat el seu gra de sorra, el pes econòmic de l'obra recau sobre la comunitat parroquial, que ho ha assumit molt cordialment.

Cal dir, també, que unes quantes parròquies del bisbat, espontàniament, s'han fet solidàries del problema i, amb esperit de comunicació cristiana de béns, han aportat la seva ajuda.

No cal dir que el fet de disposar d'unes instal·lacions que, sense ser luxoses, siguin suficients per al culte, la catequesi i altres activitats pastorals, interessa no sols a uns quants parroquians, sinó a tota la comunitat cristiana.

Caritas interparroquial a Olot

Les parròquies d'Olot —St. Esteve, St. Cristòfor, St. Pere Màrtir i St. Roc— han constituït la Caritas interparroquial. Aquest nou organisme té la missió de conjuntar el treball social i assistencial que duen a terme les quatre parròquies, a fi de fer-lo més eficaç i més pastoral.

El Montsec, objectiu del cinquè aplec dels Països Catalans.

Durant els dies 11, 12 i 13 de setembre

Cinquè aplec dels Països Catalans a Vilanova de Meià al Montsec

A Vilanova de Meià, al lloc anomenat font del Sitó, hi haurà els dies 11, 12 i 13 de setembre el cinquè aplec excursionista dels Països Catalans. Hom hi podrà gaudir d'una excel·lent panoràmica sobre diverses serralades de la nostra terra.

Aquest aplec serà organitzat per l'Agrupació Excursionista de l'Urgell, de Tàrraga, que rebrà la col·laboració de la FECC, la Diputació de Lleida i la Generalitat de Catalunya.

El lloc escollit és la font del sitó. Des de Tàrraga, els qui s'hi desplaçin en cotxe caldrà que vagin fins a Artesa de Segre. Des d'allí i fins a l'encreuament a l'esquerra de Vilanova de Meià hi ha quatre quilòmetres. Un cop en aquesta població, convé tirar una mica endavant i trencar a l'esquerra novament fins a arribar al lloc del campament.

La UEC de Barcelona i el CEC han organitzat un servei

d'autocars que eixiran a les 6 del matí del dia 11. Els interessats poden posar-se en contacte amb les dues entitats; on rebran la informació pertinent.

Com a actes previstos per al dia 11, a part de l'obertura del campament, hi ha la inauguració de les paradetes i el racó de l'anarquista, que serà un plató d'expressió lliure. A la tarda, s'iniciaran les excursions amb guia. Tindran un interès arqueològic, monumental-arquitectònic o bé paleontològic.

Dissabte, entre les diferents activitats a escollir, cal parlar d'un concurs de vol lliure, una sortida a l'escola d'escalada

amb instructor de l'ENAM, sortida espeleològica als avencs de la regió, també amb instructor, i excursions pels voltants. També es podrà assistir a un concurs d'una coral, al debat sobre l'excursionisme a les comarques rurals o al que versarà sobre excursionisme i nacionalisme als Països Catalans. Així mateix es podrà anar al foc de camp. A la tarda hi haurà una assemblea.

Diumenge, hi ha programada l'ascensió al Mira Pallars, el cim més alt del Montsec, i es construirà, a dalt, un monòlit amb pedres dutes de tots els indrets dels Països. A la mateixa hora sortirà del campament una ala delta amb motor que portarà una petita ofrena als excursionistes acampats al monument erigit als Països Catalans, a Tàrraga.

La Seu d'Urgell

Torna la tradició dels "aplec"

La Seu d'Urgell.— Els dies 1-4 de juliol al col·legi "La Salle" de la Seu d'Urgell es van fer les II Jornades pedagògiques. L'organització fou a càrrec de la delegació diocesana d'Ensenyament en col·laboració amb l'escola universitària Blanquerna. Hi assistiren seixanta professors d'EGB, la majoria dels quals ensenyen a col·legis de l'Església. Amb motiu de les jornades hi hagué també un cicle de conferències per al públic en general. El senyor Marc Aureli Vila parlà de les comarques; el senyor Coll Alentorn, conseller adjunt a la presidència de la Generalitat, donà una conferència sobre "Llengua i Cultura Catalana", remarcant el recolzament secular de l'Església a la cultura catalana.

Aplec de Montgarri.— El dia 2 de juliol se celebrà el tradicional Aplec al Santuari de Montgarri, prop del Pla de Beret (Vall d'Aran). S'hi reuniren més d'un miler de pelegrins de la Vall d'Aran, el Pallars i també de les comarques veïnes de França. Després de la missa es repartiren panets, formatge i vi a tothom, i el Grup Folkloric Infantil de l'Alt Aran, amb vestits típics aranesos, oferí danses i cants a tot el públic assistent. El dia 15 d'agost se celebrarà l'altre aplec.

Cal fer notar que darrerament ha revifat considerablement la tradició dels aplecs a les nostres comarques. A Sant Joan de l'Erm (Alt Urgell), el dia 24 de juny també s'hi aplegà més d'un miler de pelegrins. Fins i tot en ermites de pobles totalment abandonats, per a commemorar els antics aplecs, s'hi reuneixen grups de devots, antics residents de la comarca i avui ciutadans de poblacions importants. És la força de les arrels que lliguen les persones a la terra fins i tot en l'aspecte religiós.

Antoni Mirabet

A Baells

Investigació sobre les obres desaparegudes

El Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat, senyor Max Cahner, ha visitat darrerament les comarques del Berguedà i el Ripollès per endegar la política cultural de la Generalitat, de protecció i ajut al patrimoni cultural d'aquestes comarques.

En la reunió que sostingueren els batlles del Berguedà amb el conseller Max Cahner es posà en evidència la urgència que hi ha d'aturar l'expoliació i destrucció del patrimoni arquitectònic. Un exemple clar d'aquesta destrucció és el que ha succeït amb la façana de la Baells: després de ser desmuntada, en desaparèixer l'església de Santa Maria sota les aigües del pantà, hi manquen algunes de les peces més valuoses. El conseller Max Cahner informà que el departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, a través del servei de Patrimoni, es proposa de reconstruir la façana de la Baells i portar a terme una investigació

per aclarir on han anat a parar les peces desaparegudes.

Del terme municipal de Cercs, es decidí declarar monument l'església de Sant Salvador de la Vedella per evitar l'expoliació a què està sotmesa ara. En la conversa es parlà de la possibilitat de crear un centre picassià al poble de Gòsol, on va viure Picasso una temporada.

A Ripoll el conseller Max Cahner, després de fer un recorregut per la població, es reuní amb els batlles de la comarca del Ripollès per conèixer de prop la realitat de cada lloc. Els batlles anaren passant llista de la problemàtica cultural d'aquesta contrada, que té ganes de disfrutar d'una vida cultural activa; però li manquen biblioteques i centres o espais per a desenvolupar-la. El servei de Biblioteques del departament de Cultura es va comprometre a visitar Planoles, on hi ha la possibilitat de fer una biblioteca al local de les noves escoles.

MAS-BAGÀ

Fundada el 1878

Primera empresa de Catalunya en la fabricació d'elements per a restauració col·lectiva

**Cuines, forns, i gratinadors.
Armaris de conservació freda i calenta.
Paelleres, Marmites i Fregidores.
Autoserveis (self-service) i els seus complementos.**

**Per a:
Col·legis, Internats, Residències.
Comunitats, Hospitals, Sanatoris.
Menjadors laborals.**

S.A.M. Mas-Bagà | Barcelona-9 - Valencia, 346 - Tel. 257 15 06
Madrid-4 - Hortaleza, 17 - Tel. 221 70 09

Germandat Obrera d'Acció Catòlica

Assemblea de la HOAC a Barcelona

Amb assistència de més de vuit cents militants, se celebrarà a Barcelona, del 12 al 16 d'agost, la V^a Assemblea General de Militants de la HOAC (Hermandad obrera de Acción Católica). En un dens programa d'activitats, són tres, fonamentalment, els objectius que s'han marcat tots els militants hoacistes de l'Estat en aquest encontre: ampli debat sobre la Identitat Cristiana, l'aprovació del programa de la HOAC per al bienni 1981-83, i el replantejament de la seva pròpia estructura organitzativa.

Fundada el 1946, per Guillem Rovirosa, l'HOAC, com a organització de militants obrers cristians, va jugar un important paper en les lluites laborals i sindicals dels anys 50 i 60, així com en la formació de capdavanters, fins que va veure's inclosa, els anys 66-69, en la profunda crisi que va afectar a tots els Moviments d'Acció Catòlica.

A l'inici de la dècada dels 70, no obstant, l'HOAC tornà a ressorgir, amb nous plantejaments, i és en aquest context on cal situar la V^a Assemblea General

que ara se celebrarà a Barcelona.

Madrid, el 1974; Valladolid, el 1975; València el 1977 i Granada el 1979, foren les seues de les anteriors assemblees generals des de que va reprendre's el procés de reconstrucció de l'HOAC.

Fou a Granada (IV. Assemblea, 1979) quan, sota el títol "Cristians i Revolucionaris", s'aprovà una àmplia redefinició de l'HOAC i un pla d'activitats per al bienni 1979-81. Ara a Barcelona, seu escollida per a la

V^a Assemblea vist l'èxit actual de l'HOAC a Catalunya, es tracta de consolidar i perfeccionar el programa militant, estenent-lo a un nou bienni, així com adaptar a la nova situació política i eclesial l'estructura de l'HOAC.

Dialèg obert

Tema central de l'Assemblea de Barcelona, que es desenvoluparà al Col·legi La Salle Bonanova, passeig de la Bonanova número 6, serà el debat que

S'imposa una pausa per a la reflexió durant l'Assemblea de la HOAC. Els obrers tenen la paraula.

porta per títol **L'Identitat Cristiana**, en el qual els hoacistes, partint de la seva fe militant, es preguntaran per la seva presència a les lluites i organitzacions del poble, així com de la seva adscripció a les estructures eclesials.

L'Assemblea General funcionarà a base de grups de treball i sessions plenàries, serà la culminació, en cinc intenses jornades, de nombrosos treballs i

debats duts a terme, durant molt de temps a les diferents diòcesis on l'HOAC està arrelada.

A aquest important esdeveniment per a la vida obrera i eclesial han estat invitats polítics cristians de diferent ideologia i militància. Nombrosos teòlegs i bisbes així com representants de moviments apostòlics obrers d'Itàlia, França, Portugal, Bèlgica i Amèrica Llatina.

Nou rector del seminari diocesà de Girona

Girona. — El bisbe de Girona, doctor Jaume Camprodon, ha decidit un canvi en la direcció del seminari diocesà. Després d'acceptar el relleu de mossèn Joaquim de Toca, demanat per ell mateix, ha estat designat rector de l'esmentat centre d'estudis eclesíasts mossèn Lluís Suñer i Roca.

El nou rector és un capellà de trenta-cinc anys, fill de Fornells de la Selva, que va fer els seus estudis a Girona i a Roma, i que, en els seus nou anys de ministeri pastoral, ha exercit de vicari a la parròquia de Sant Salvador, ha estat director del "Full parroquial" i ja havia fet de formador

de seminaristes en diverses seccions del seminari.

Com se sap, el seminari de Girona és l'únic seminari dels bisbats catalans que continua desenvolupant unes activitats acadèmiques pròpies, ja que els alumnes dels altres seminaris de Catalunya fan els seus estudis repartits entre les dues seccions de la Facultat de Teologia de Barcelona, la que té la seu a Sant Cugat del Vallès i la que ocupa l'edifici de l'antic seminari barceloní. No obstant això, els seminaristes de Girona tenen també l'ocasió de participar en algun curs o curs intensiu organitzat per la Facultat de Teologia.

Lleida

Els nens de Lleida, amb problemes de càries

Lleida. — La càries dental és la malaltia més freqüent entre la població escolar de Lleida, segons es desprèn d'uns exàmens de salut escolar realitzats per un equip de metges baix el patrocini de l'Ajuntament.

Els exàmens han estat realitzats a 3.836 nens d'ambdós sexes, i edats dels 6 als 15 anys, i

extrets dels estudis de primer, cinquè i vuitè d'EGB.

En els resultats destaca un 44,31 per cent de nens reconeguts amb càries dentals, mentre la segona malaltia que afecta a major nombre de nens és la relativa a l'aparell locomotor. Els exàmens subratllen també l'incidència de defectes visuals en els nens.

Restauració de l'ermita de Santa Magdalena de Pardines

El diumenge dia 2 d'aquest mes d'agost es van fer una colla d'actes amb motiu de la inauguració de les obres de restauració i conservació de l'ermita de Santa Magdalena de Pardines.

Aquestes obres han estat realitzades pel servei de Conservació

i Catalogació de Monuments de la Diputació de Girona; han contribuït a dites obres diverses i molt estimables col·laboracions.

Essent, doncs, la restauració d'aquesta ermita una realitat, s'ha volgut celebrar tal esdeveniment amb els actes de diumenge.

PETITS ANUNCIS

LA RESIDÈNCIA SANTA TERESA, per a professionals i estudiants, ofereix un lloc d'estada acollidor i de bona convivència. Compta amb espais comuns, a més dels individuals, destinats a música, menjador, biblioteca, sala de TV... Les noies interessades poden demanar informació a: c/ Cardenal Tedeschini, 56, Barcelona - 27. T. 251 33 35.

HABITACIÓ en torre prop de Barcelona ofereixo a senyora sola, cond. a conv. Tel. 319 71 84.

LLOGUER PIS de 3 habitacions exterior nou per estrenar, amb parquet menjador, gran terrassa
Zona Aragó-Meridiana
Trucar al Tel. 246 45 44,
dimecres, dijous i divendres
de 21 a 22 hores
Estació metro Clot
Renfe - Mercat

Es lloga nau industrial de 5.000 m² quasi nova a 8 km. de Vic al peu de la ctra. nacional 152. 5.000 Hp. de força, aigua i serveis complementaris. Raó telf. 885 02 66.

Es lloga casa per temporada. Raó: Palou de la Vola.

Es lloga nau industrial de 5.000-m² quasi nova a 8 km. de Vic al peu de la ctra. nacional 152. 5.000 Hp. de força, aigua i serveis complementaris. Raó telf. 885 02 66. Vic.

Es lloga casa per temporada. Raó: Palou de la Vola. Vic.

A Tona: Interessa llogar torre per tot l'any. Trucar al tel. 887 00 69. Vic.

Llogaria pis per dos anys, cèntric, 4 o 5 habitacions, nou o bé en bones condicions. Raó: Tel. 886 12 69, hores d'oficina de 9 a 3. Vic.

Llugo per la temporada uns baixos amb jardí a Tona. Tel. 887 03 95. Vic.

LLÍVIA, lloga apartament per l'estiu. Tel. 885 20 01. Vic.

Vilanova de Sau. Diversos terrenys edificables tocant a la població. Raó tel. 885 02 66. Vic.

Taller acceptaria cosir OXERLOCK gènere milt fi. Tel. 885 39 94. A partir de 9 nit. Vic.

Faig classes d'estiu per a alumnes de BUP i EGB. Tel. 886 01 73. Vic.

Impressions sobre paper, cartró, adhesius, fusta, roba, plàstics, etc. Impressions en relleu. Artesania Gràfica, c/ Carnicerías, 2. Tel. 886 33 05. Vic.

Vilanova de Sau. Finca rústica de 60 hectàrees aproximadament. Es cederia per a urbanització. Raó Tel. 885 02 66. Vic.

Venc bici de carreres. Tel. 885 01 35. Vic.

Folgueroles casa en venda per estrenar. Tel. 886 33 80. Vic.

Es ven o es lloga pis a Calldenes. Tels. 885 25 79-312 95 85. Vic.

Es ven del Patí. Tel. 886 06 30. Vic.

Es ven títol del Club Patí Vic. Tel. 886 15 24. Vic.

Es ven títol del Club Patí Vic. Tel. 886 16 13. Vic.

Es ven moto Enduro, en perfecte estat. Raó: 885 45 36, de 1 a 2. Vic.

Posem a la vostra disposició el servei d'inserció de PETITS ANUNCIS a preu mòdic. Aquest preu és de 50 pessetes sempre que no passi de tres ratlles. Els anuncis que passin de tres ratlles seran a 75 pessetes. I si per fer ressaltar l'anunci interessa que sigui requadrat, el preu serà de 100 pessetes. Per insercions podeu trucar als números: 215 27 39 / 215 27 84 / 215 28 05 i 215 24 33, o per carta a Edicions Terra Nostra, S.A., carrer de València, 244 - Barcelona-7.

Cal anar al monestir de Sant Damià, a Assís, si volem penetrar en el secret de santa Clara. L'atri, els claustres, el paisatge i el camí són els mateixos de set cents anys enrera.

Sabia el que volia i on anava

Sovint "Catalunya Cristiana" reserva les planes centrals a ponderar algun fet de vida que afecta la comunitat dels creients; o bé a enaltir algun personatge que omple, amb la seva vida, un capítol de la història universal.

Avui fa que relleueixi una figura admirable de dona i de santa, que fins i tot en el seu mateix nom és lluminosa: Clara d'Assís. El seu guspireig, encès a la darrerria del segle XII, no s'ha pas esmorteït ni tan sols ennuvolat mai.

Té una personalitat tan arrodonida, que és modèlica per a la dona i els cristians de tots els temps. Una finor rellevant, física i espiritual, emmarcada en un equilibri meravellós d'amor i tenacitat, plasma el seu caràcter peculiar. Com a dona del seu temps, mostra uns trets medievals remarcables; però també, com a figura universal, li cimegen els valors humans, de prudència i discerniment de persones i coses, d'intel·ligència i coratge,

d'una femineïtat encisadora; és a dir, que davant Clara ens trobem amb un perfil de dona gairebé perfecte. Tant als divuit anys com a la darrerria de la seva vida, Clara va saber sempre què volia i on anava.

Mai no vacilà en les seves opcions fonamentals, per arriscades que fossin.

En l'esclat primaverenc de la seva vida, pren amb tota maduresa una decisió que marcà com una línia de foc, no sols les seves rutes, sinó també la història mateixa de l'Església. El foc abrusava des de feia poc temps un seu compatriota, Francesc Bernardone, convertit d'una joventut buida al seguiment seriós de Jesucrist, pobre i crucificat. Al seu escalf, Clara comprèn la crida concreta de Déu. Francesc n'és el seu confident i el seu guia espiritual. Llurs vides es nuaren estretament en aquells anys juvenívols. I ambdós es llancen a una arriscada aventura: trencar amb el món i viure Crist, pobre i crucificat.

L'amistat de Clara i Francesc constitueix una de les més pulcres i delicades amistats que han existit entre dos sants.

Trencar amb el món, però, en el pensament de Francesc i de Clara, no vol dir pas oblidar-se dels homes que viuen com ells i amb ells. Vol dir simplement llançar-se a viure l'esperit de les "benaurances", proclamades per Crist en el seu missatge joíós. En aquest sentit, cal adonar-se que els principis assentats en el segle XIII per santa Clara són ben coherents amb els que, en ple segle XX, proposa el concili Vaticà II en la seva crida a l'Església per renovar-se i posar-se al dia en la línia de l'Evangeli.

Per això presentem santa Clara en un context universal. En vida, il·lumina el seu segle; després del seu òbit, la seva forma de vida contemporània continua arreu del món, com ho proclamen les estadístiques que publiquem.

R. Tresserra

Clara d'Assís història

Dades per a un retrat

— Filla d'una família noble d'Assís.

— Bonica, intel·ligent, femenina.

— Audaç, lluitadora, tenaç, decidida.

— Segura del que vol i sense por a les dificultats.

— El seu nom: Clara Favaronne de Offreducci.

Semblança espiritual

Hom ha dit que de dones com Clara, en neix UNA cada cinc cents anys.

Programa de vida

"Viure el sant evangeli i la pobresa i humilitat de Nostre Senyor Jesucrist".

Els seus pares la volien casada, però ella havia decidit de consagrar-se a Jesucrist.

Uns anys més tard, ella mateixa escrivia: "Jesús és el més formós entre els fills dels homes. El seu amor és més tendre i les seves carícies més elegants. Estimant-lo, sí s'es casta, abrançant-lo sí s'és verge".

Clara va comunicar a Francesc, convertit de poc, el seu propòsit. Aquest va rebre-la a la capella de Santa Maria dels Angels, va tallar-li la preciosa cabellera, la va besar i la va consagrar a Déu.

Havia nascut l'orde de Santa Clara.

Francesc d'Assís va cantar altra vegada:

Una aventura

Diu una novícia fra

"Avui la preposada en ridícula"

A Mataró, el col·legi de la Divina Providència és tota una institució, sobretot entre la classe humil. Una munió de generacions s'hi ha educat. Últimament ha hagut de fer obres perquè a les aules no cabien totes les que s'hi volien matricular.

M'ha interessat de passar una estona amb una noia jove, novícia franciscana. És filla de Badalona i es diu Rosa Mª Bernadàs Puig.

Alta, bromista, força parladora, filla del doctor Bernadàs. En la pau d'un jardí, curull de geranis i ocells, em diu que ha complert fa poc vint-i-quatre anys.

— Havia estudiat per infermera. Tinc el títol d'A.T.S. i he estudiat francès. A Badalona m'agrada molt divertir-me, però també em dedicava a fer catequesi als infants i formava part d'un grup juvenil cristià.

·Rosa Mª Bernadàs m'explica el seu primer contacte amb les mon-

ges de la Divina Providència. Fou molt personal i emotiu.

— Vaig conèixer una germana de Mataró, sor Maria Carme, que la portaren a la clínica on jo treballava perquè havia fet una apendicitis aguda i calia operar-la d'urgència. Jo era llavors infermera del servei de Cirurgia. Al moment, entre sor Maria Carme i jo va néixer una amistat i simpatia que no sabia explicar. Després la vaig anar a veure, un cop recuperada a Mataró, i vaig conèixer tota la comunitat, on ara visc.

És interessant com exposa els motius que la induïren a fer-se monja. Parla "d'un viure en plenitud".

— Sí, jo ja vivia força bé a casa, però quan ets jove sempre penses en un futur millor. El que em va moure a fer-me religiosa ha estat el neguit i angoixa dels germans del "tercer món", i que calia també fer alguna cosa per ells. Vaig

Nens i cap de setmana

Espectacles infantils

Barcelona

Casa de La Caritat.- Diumenge, a les 7 del vespre, el grup U de Cuc presenta un nou muntatge teatral.

Els més grandets poden anar al Teatre Grec de Montjuïc, on poden veure a la Companyia de Núria Espert que presenta "Medea", de Sèneca/Eurípides. Versió de J. G. Schroder. Direcció Lluís Pascual. Representació fins diumenge dia 9.

Biblioteques infantils a Barcelona

Pere Vila.- Saló Víctor Pradera. oberta d'onze a 1 i de 5 a 8.

Pertanyents a "la Caixa"

Barceloneta.- Passeig Nacional, 16. Tel. 319 57 16.

Gràcia.- Major de Gràcia, 140. Tel. 218 03 46.

Horta.- Horta, 71. Tel. 229 54 55.

Sant Antoni.- Rda. St. Antoni, 3. Tel. 242 29 28.

Sarrià.- Plaça Sarrià, 19.

Sales de lectura Sant Jordi

Barcinova.- Passeig Verdu, 5-7. Tel. 359 46 98.

Bordeta.- Constitució, 1. Tel. 332 93 16.

Gràcia.- Trav. de Gràcia/Menéndez Pelayo.

Meridiana.- Avda. Meridiana, 314. Tel. 349 95 08.

Mina.- Venus, 5-7.

Aquestes biblioteques romanen obertes de 5 a 8 del vespre i els dissabtes de 10 a 1 del migdia.

Barri Gòtic.- Lladó, 15. Tel. 302 68 25. Oberta de dilluns a dissabtes de 5,30 a 8,30 del vespre.

Folch i Torres.- Parc de la Ciutadella. Tel. 310 58 30. Oberta de 4 a 8 del vespre.

Juvenil de la Santa Creu.- Carme, 47. Tel. 317 07 78. Oberta de 9 a 2 i de 3,30 a 8,30.

Lola Anglada.- Jardins de Montserrat, al costat del carrer Entenza. Oberta a la tarda.

Comarques

Dissabte

Pont de Suert.- A les 10 del matí, a la plaça, cançons populars amb Angel Daban.

Les Borges Blanques.- A la tarda, representació d'"Enrenou a la jungla", a càrrec dels Titelles Naip.

Anglès.- Al matí, a la plaça, cançons i danses populars amb el grup Ara va de bó. En acabar, jocs de màgia amb La Capsa Màgica.

Guardiola de Berga.- A les 10 del matí, per tot el poble, animació amb els Artristras. En acabar, cap allà les 11, actuarà la Banda Sonora de Vilamaria.

Diumenge

Terrassa.- A les 6 de la tarda, a Les Fonts, cançons populars amb Xesco Boix.

Guardiola de Berga.- A les 5 de la tarda, jocs de màgia amb La Capsa Màgica.

Flix.- A les 8 del vespre, animació i titelles amb la Cia Infima La Puça.

Godall.- A les 5 de la tarda, cançons populars amb Angel Daban.

Moià.- A les 10 de la nit, a la Plaça Major, actuació d'Els Trumlares.

Riells del Fai.- A les 5,30 de la tarda, animació i cercavila amb El Setrill.

Altres dies

Sant Martí de Sarroca.- Dilluns, a les 5 de la tarda, titelles i animació amb la Cia Infima La Puça.

Les Borges Blanques.- Dilluns, a les 10 de la nit, actuació de l'Orquestrina La Clenxa.

Les Borges Blanques.- Dimarts al matí, cercavila amb el grup Imma-marramon. A la tarda, recital "Alman-sa", amb el grup Al Tall. A la nit, ball popular amb l'Orquestrina La Clenxa.

Ribes de Fresser.- Dimarts a primera hora de la tarda, cercavila amb El Setrill.

Barcelona.- Dimarts. Festa Major del Poble Nou. A les 6 de la tarda actuació dels Titelles Babi.

Sabadell.- Dimarts. L'Associació de Veïns de Gràcia organitza les sis cançons populars amb l'Arc en el cel.

Carme Anfosso

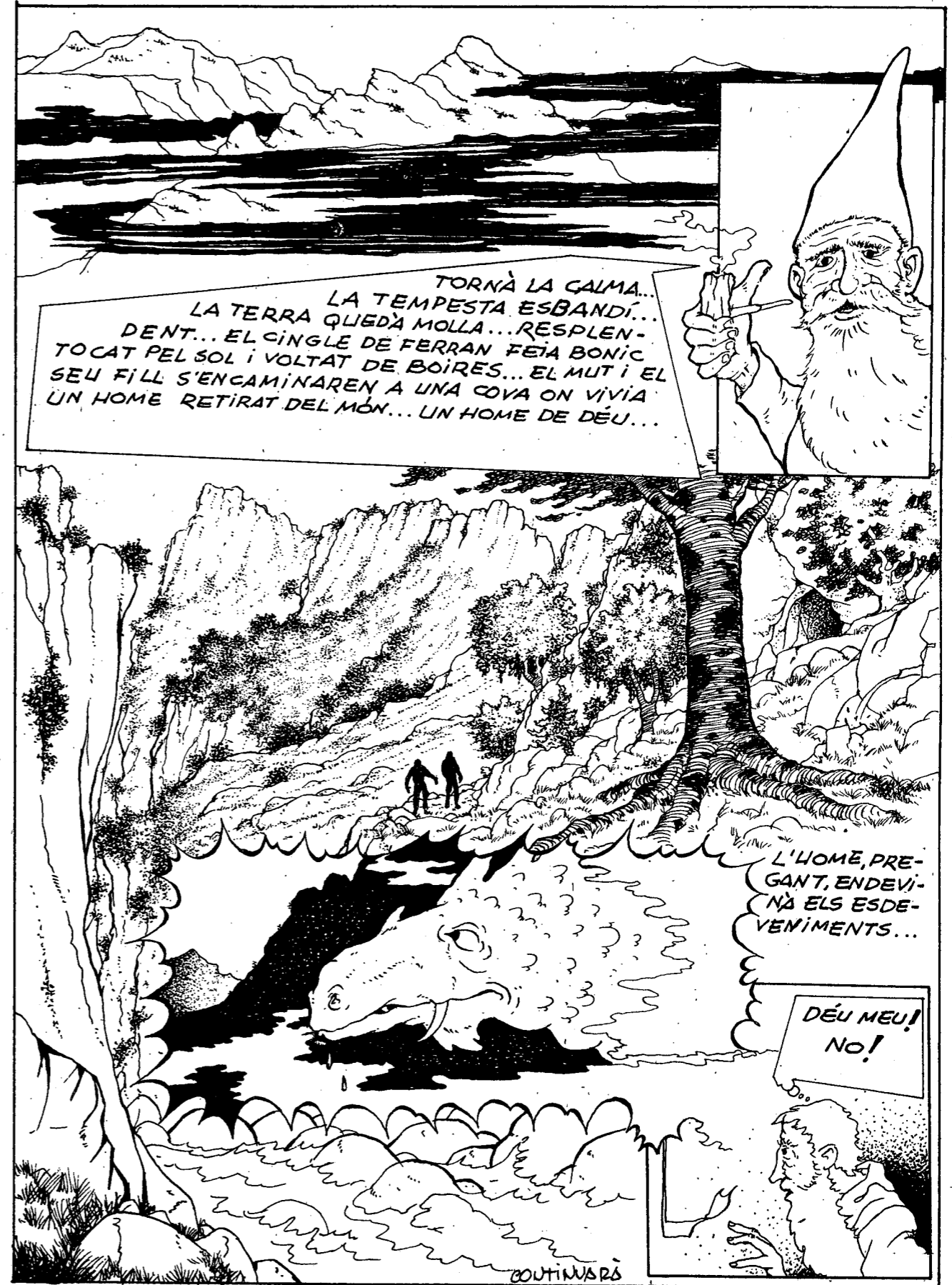
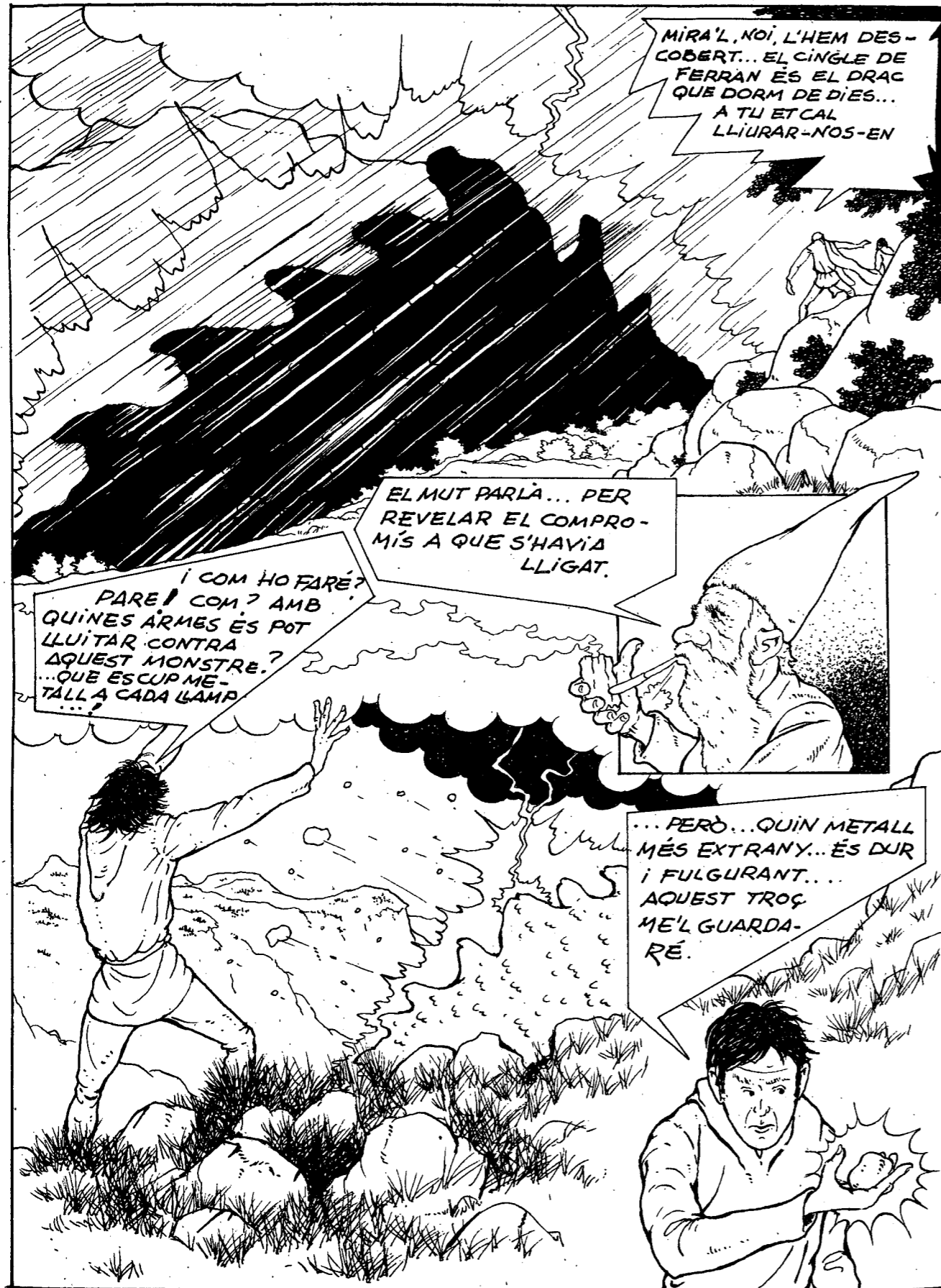
¿A QUIN D'AQUESTS FAMOSOS LLIBRES CORRESPON CADA PERSONATGE DELS QUE OMPLEN AQUESTA PLANA?

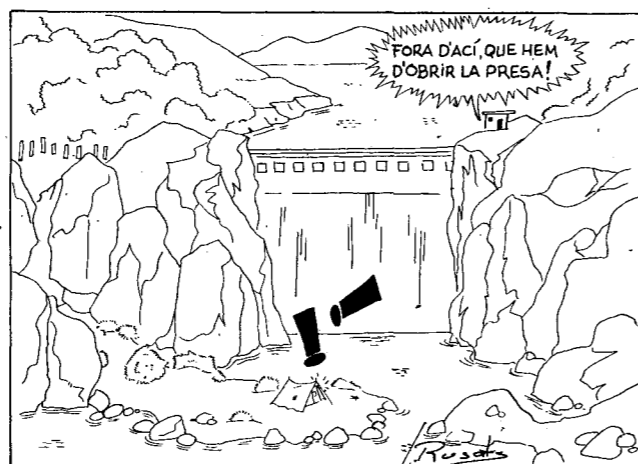
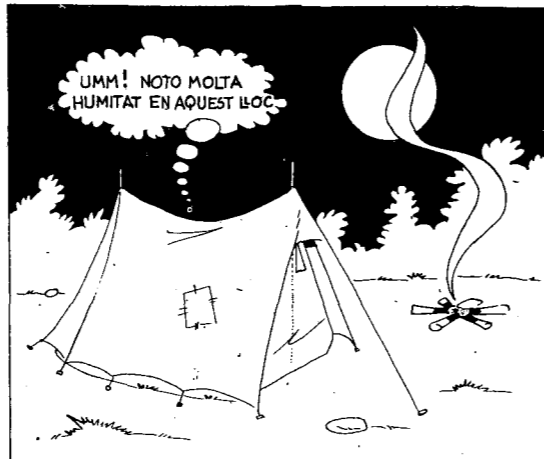
- Juli Cèsar
- El llibre de la selva
- Les mil i una nits
- Pinotxo
- Miquel Strogoff
- La Il·liada
- L'illa del tresor
- Els tres mosqueters
- La divina comèdia
- Dràcula
- Hamlet

- Moby Dick
- Tarzan
- Alicia al país de les meravelles.
- La cabanya de l'oncle Tom.
- Don Quixot
- Viatges de Gulliver
- Kim de la India.
- Robinson Crusoe
- Nostra Senyora de París.

El drac d'Oix

Introducció a la Gramàtica

Portar és, doncs, un verb transitiu.

El mateix que amb *portar*, passa amb més o menys necessitat amb els verbs: *tancar, clavar, llegir, pintar, rebre*, etc.

En canvi, no passa amb els verbs: *caminar, seure, córrer, morir, dormir*. Exemples: *El meu germà camina. El meu germà seua.* Aquestes proposicions no necessiten complement directe. Els verbs d'aquesta mena s'anomenen intransitius.

Cal tenir present, però, que algunes vegades i per algun sentit determinat, els verbs intransitius poden ésser usats com a transitius. Per exemple: *córrer una cursa. El meu germà corre una cursa. Patir* també és un verb intransitiu: *El mariner patia.* Però es pot dir amb transitiu: *Patir els set calzes d'amargor.* Exemple: *El mariner patia els set calzes d'amargor.*

EXERCICIS. — Incloeu en alguna frase les formes que segueixen; compostes amb verbs intransitius: *passar el rosari, assentar la paret, viure un bon moment, córrer cotons, sospirar un present, passejar la vergonya, sofrir una impertinència, plorar una desgràcia, suar un bon premi.*

Cal notar la forma següent: *pentinar-se, vestir-se, escriure's, estirar-se, resignar-se, doldre's, moure's, portar-se, acabar-se.*

Aquesta mena de verbs s'anomenen reflexius. El pronom es pot ésser complement directe o indirecte. Exemple: *En Joan es pentina. Es fa de complement directe.* En canvi, si diem: *En Joan es pentina els cabells*, és fa de complement indirecte.

ANYII

59

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Carta a la Mare de Jesús

Estimada Mare de Déu: De petit, petit, que t'estimo. Tu ja ho saps, oi? El pare i la mare, que també t'estimen molt, m'han ensenyat a estimar-te i jo, ara que ja sóc més gran, t'estimo i n'estic molt content. Tu ja ho saps que cada vespre penso en tu.

M'hauria agradat tant de conèixer-te quan eres una noia de Natzaret que ajudaves a la mare anant a buscar aigua a la font, i jugaves enriolada amb els teus amics i amigues. M'hauria agradat tant veure-us jugar i jugar amb vosaltres!

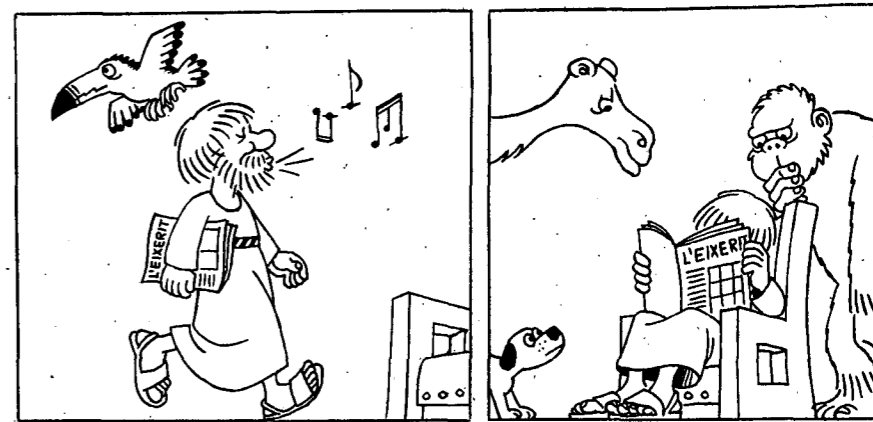
Escolta: Jesús, de petit, era ploroner? Quan tenia la meua edat, s'acabava tot el que li posaves al plat? Oi que feia alguna entremaliadura, petita eh? Oi que tenia molts amics? Quan predicà l'Evangelí... el feien enfadar tant... que, és clar, es posava de mal-humor. Jo amb aquella colla d'empipadors també m'hauria enfadat, eh. Però estic segur que quan estava a casa vostra, amb tu i amb St. Josep, era rialler i molt simpàtic.

Escolta: De vegades penso que pots estar ben contenta, eh, perquè arreu del món t'estimen molt: Montserrat, Lourdes i... L'altre dia que per Santa Maria moltes viles i poblets celebren la Festa Major, i que d'Ermites amb el teu nom n'hi ha la tira.

De vegades penso que vares patir molt quan van matar Jesús, oi? No hi pensis més. Allò ja ha passat. Ara, ja el tens al cel amb tu, i gràcies a Ell un dia hi serem tots i farem una Festa Major que no s'acabarà mai.

Records a Jesús. T'estima molt

L'ARCA DE NOÉ

L'EIXERIT

Les històries de l'avi Pep

LA PRINCESA TRISTA

(Rondalla popular recollida per Joan Amades)

Vet aquí que una vegada hi havia una princesa bonica com el sol, que es feia pentinar per més de cent criades. La pentinaven enmig d'un gran jardí, i heus ací que tot pentinant-la va passar un vol d'ocells. El més gros de tots va baixar i amb el bec va prendre la pinta d'or i va fugir. La princesa va tenir una gran angúnia perquè era una pinta que se l'estimava molt. L'endemà va tornar a sortir al jardí a fer-se pentinar per les cent criades, i quan estaven al bo i millor va tornar a passar un vol d'ocells, i altra vegada el més gros va tornar a baixar i va robar un anell d'or que portava a les trenes i va fugir. I la princesa tota es va desconsolar. L'endemà va tornar a sortir a pentinar-se i altra vegada va passar aquell vol de moixonots, i el més gros de tots va baixar i li va robar una cinta daurada que tenia per lligar-se els cabells, i llavors sí que la princesa es va entristir tant que mai més no va tenir alegria.

Els pares de la princesa, que no tenien cap més filla que ella, estaven desconsolats en veure que no ni havia manera de poder tornar l'alegria a la seva filla i en veure que cada dia estava més trista, més trista, sense poder-la fer retornar, en van fer de coses; com que eren reis i tenien tant poder com volien, poden comptar si en posaren de coses en joc, però no hi havia manera d'alegrar la princesa. El rei, desesperat, va fer una crida prometent

que si hi havia algú capaç de fer riure la seva filla, per poc que fos, el casaria amb ella i si era casat li donaria set pans d'or grossos com una mola de molí.

Vet aquí que hi havia un home-net que de tan petit que era li deien en Tamboret, que tenia tanta gràcia en el parlar que així que obria la boca ja feia riure a tothom, però era tan vell que no s'aguantava i va arribar a les seves orelles la crida del rei, i va dir-se:

—Com a Tamboret que em dic que jo vaig a casa de la princesa, que la faig riure tant sí com no, i si no ho assolixo em deixo treure la pell.

Va agafar un gaiatet, i camina que caminaràs cap a casa el rei s'ha dit. Però com que era tan vell es cansava, es cansava, i es va asseure a reposar al peu d'una mata de bruc, i de tan cansat que estava s'adormí com un sac. Quan es va despertar, es trobà que li havien pres el gaiatet i no es va veure pas amb cor de seguir sense ell. I va pensar:

—Arrencaré aquesta mata de bruc i em faré una gaiata.

Però heus ací que en arrencar aquella mata es va obrir a sota com un forat pregon, pregon com un pou, amb una escala llarga, llarga que qui sap a on anava a parar. I en Tamboret va pensar què redimoni devia ser aquell pou i li van venir ganes de baixar-hi.

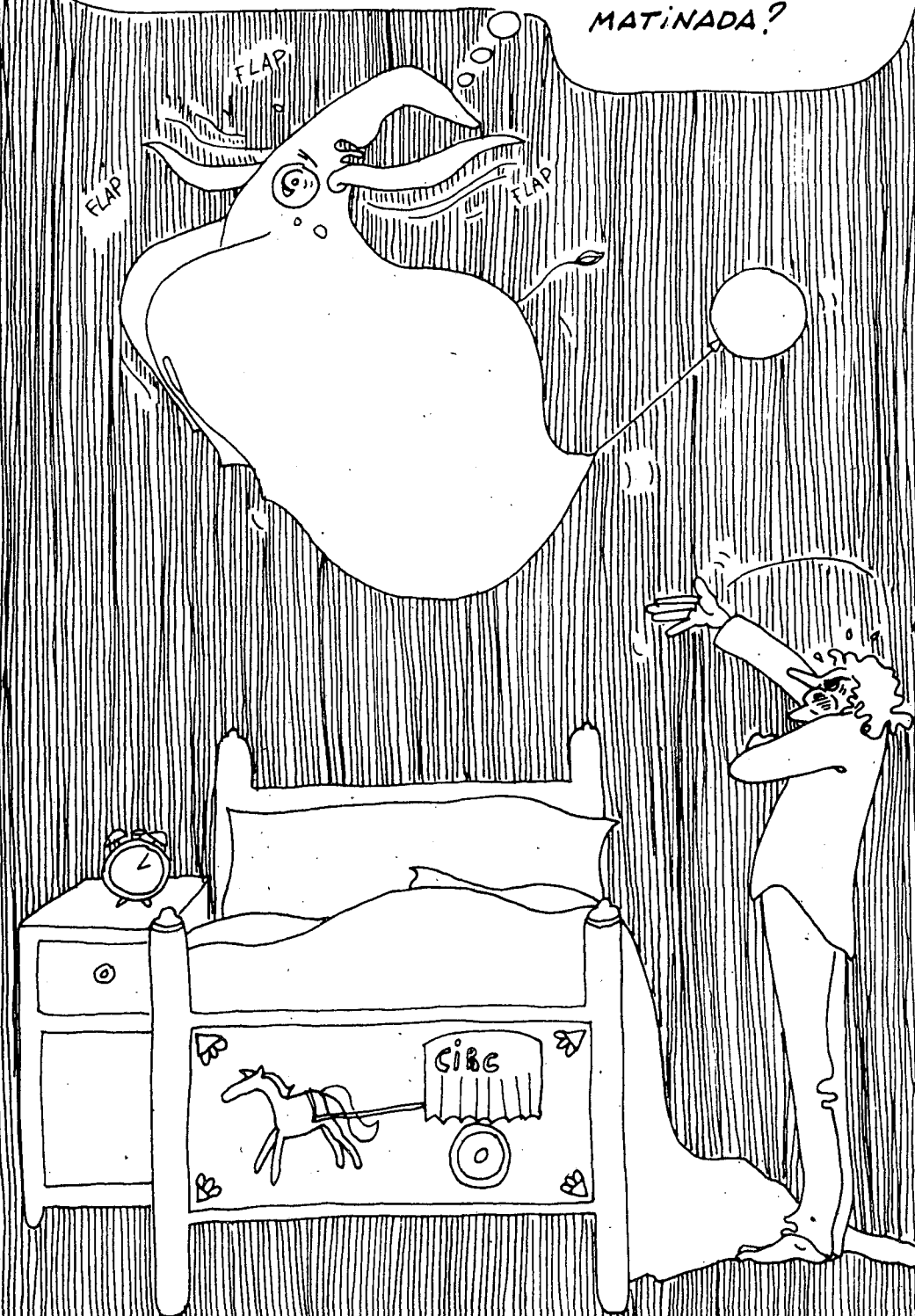
Enfila l'escala, escala avall, escala avall, i quan feia potser set hores que baixava, va arribar a un gran forn, on hi havia tot de pans que es coïen. De tart baixar havia fet gana i va donar mossegada a un pa. Però l'escala seguia avall i en Tamboret baixa que baixa set hores més i va fer cap a una llar de foc on hi havia més de cent olles que bullien amb una oloreta que feia venir gana al més desganat. En Tamborer no s'hi va pensar gaire. Pega llucada a la primera, es va untar el pa amb el suc, i menja que menja, però com que l'escala encara seguia, escala avall s'ha dit. Al cap de set hores més va fer cap a un celler. De bona estona abans d'arribar-hi ja se sentia una olor de vi bo, que trasbalsava els esperits i va pensar que quan hi fos xerricaria. En arribar al celler va buscar la bóta del racó més amagat de tots, la va tatxolar, i trinca que trinca! Quan va haver ben begut, va seguir el seu camí escala avall. Va fer cap a una cambra tota plena de llits, matalasos i coxins de ploma, i va pensar:

—Aquí sí que no m'hi ajec, perquè jo estic fet a dormir a terra, i amb un llit tan tou no me'n podria alçar i no podria arribar a veure la princesa; val més que segueixi escala avall a veure a on aniré a parar.

(continuarà)

SI HOME, PEPET. TU CREUS QUE ARA SÓN HORES DE FER EL PAPERINA I DESPERTAR A LA GENT?

EL PAPERINA? ÉS A DIR, QUE NO M'ASSEMBLO GENS A UN FANTASMA FENT LA SEVA RONDA HABITUAL DE LES DUES DE LA MATINADA?

Aquesta Edició de L'EIXERIT ha estat patrocinada per:

Alliments frescos i naturals

Assís o una d'amor

que es repeteix

"I per la germana lluna, de blanca llum menor, i les estrelles clares que el teu poder creà, tan netes, tan formoses, tan vives com són, i brillen en el cel LLOANT EL MEU SENYOR!"

La seva claredat en el món

Quan la santa va morir, moltes altres joves d'Itàlia, Espanya, Alemanya, França i Bohèmia s'havien unit a Clara.

Avui, aquella flamarada d'amor a Déu i als homes, ha pres per tots els racons del món, convertint-se en foguera immensa.

A Oceania, tres monestirs. A l'Àfrica, vint-i-dos. A l'Àsia, trenta. A l'Amèrica septentrional, trenta-set. A l'Amèrica llatina, cent vint-i-quatre. A Europa, sis-cents quatre monestirs de clarisses, dels quals dos-cents vint-i-tres estan a Espanya i onze a Catalunya.

Hem trobat al Crist

Vols unir-te a nosaltres? Un grup de dinou mil dones que apostem per Crist a les cinc parts del món. Compartim amb els homes la salvació de Jesús de Natzaret. Una divina aventura. Vols apostar amb nosaltres?

Franciscana de Mataró:

Clara i el cinema "la nostra vida"

adonar-me que val la pena de viure la vida consagrada a Déu.

Em diu que el que li ha costat un sacrifici més gros ha estat separar-se dels pares; i la joia més gran, experimentar la crida de Déu. M'explica en detall l'horari d'un dia normal dins el convent:

— Ens llevem a dos quarts de set. A les 7 comencem a lloar el Senyor amb lectures i rés litúrgic. Després ve la celebració de l'Eucaristia, i l'acció de gràcies. A tres quarts de nou comencem el nostre treball en l'ensenyament a l'escola. Al migdia ens tornem a trobar totes les monges a l'església, i després de dinar tornem a la tasca dels infants i adolescents. Les germanes que no fan escola es dediquen a altres activitats dins el convent: porteria, sagristia, cuina, hort, roba, etc. Cap al tard fem pregària personal, resem el rosari i, en acabat, vespres. Després sopem totes plegades, fem esbarjo, expliquem acudits,

alguna canta amb guitarra i, en acabat, totes a dormir.

Rosa Maria em diu que molta gent no entén aquesta mena de vida perquè al món manca la fe i lliurament a Déu.

— Els periòdics i el cinema ataquen avui la nostra vida posant-la en ridícul. Nosaltres no ens n'hem defensat mai; creiem que la mentida i la calúnnia es desprestigien per si soles. Però és una llàstima que, en una època de democràcia en què es reclama el respecte a la persona humana, es respecti tan poc unes dones com nosaltres, que no ens fiquem en res i deixem a tothom en pau.

Rosa Maria és una noia —avui, una novícia— que té una visió molt clara de Déu, de la vida, dels homes i del convent. Per alguna cosa —penso jo— és filla de la mare Clara i clarissa.

Francesc Gamissans

I Francesc d'Assís va cantar:
"I per la germana lluna, de blanca llum menor
i les estrelles clares que el teu poder creà
tan límpides, tan formoses, tan vives com són
i brillen en els cels. LLOANT SIGUEU SENYOR!"

Consta que va veure des de lluny

La patrona de la TV

Alguns preguntaran quina referència hi ha entre una santa, monja de clausura, i aquest invent tan del segle XX que és la televisió. Com es pot relacionar una monja del segle XIII amb aquest mitjà de comunicació que tenim ficat dins de casa nostra.

La resposta és bastant senzilla: santa Clara és la patrona de la televisió. Així ho va decidir la Sagrada Congregació de Ritus de Roma l'any 1958, quan era papa Pius XII.

Ara bé, ¿per què un decret de la santa seu decideix nomenar patrona de la televisió la santa fundadora de l'orde de les "dames pobres" o clarisses? Potser perquè el nom de "Clara" significa claredat i el que les jerarquies eclesiàstiques volien era una gran transparència a l'hora d'informar, formar i entretenir, que diuen que són els objectius de la televisió. Pot ser que fos així. Però realment, la relació s'ha de cercar a través d'allò que és el mitjà mateix. Televisió significa transmissió de la imatge a distància. I fou precisament això el que va aconseguir Clara d'Assís sense complicats muntatges electrònics.

Conten les cròniques de l'època que santa Clara va tenir una visió d'un esdeveniment que passava llavors mateix en un altre indret, com si fos una retransmissió en directe d'algun fet important.

Hi ha testimonis jurats i contemporanis, de sor Balbina, i sor Filipa, que varen declarar en el procés de canonització de Clara el novembre del 1253, sobre un fet que havia passat feia onze mesos en la nit del Nadal del 1252. Clara es trobava molt malament i no es va poder llevar per anar amb les altres monges a l'ofici de mitja nit que resaven al cor. Insistí que hi anessin totes, i

restà sola. Davant la seva solitud, va desitjar tan intensament de participar en l'ofici de maitines i la missa "del gall", que Déu li va donar el consol de contemplar en visió la basílica de sant Francesc d'Assís, situada lluny del convent de Sant Damià on eren les monges. La mare Clara en visió, però des del llit estant va sentir l'orgue, el rés dels responsoris, i assistí a l'ofici de maitines i la missa de mitjanit com si hi hagués estat present.

En tornar les germanes per consolar-la, li contaren com havien celebrat l'ofici litúrgic de mitjanit; però Clara, amb sorpresa de totes, els relatà la seva visió de l'església dels framenors molt més solemne.

Es la primera vegada en la història que s'ha comprovat una

visió des de lluny, amb un emissor i un receptor a molta distància.

Veiem, doncs, que santa Clara té tots els mèrits per ser la patrona d'aquest mitjà de comunicació que és la televisió. I no serà per de més demanar-li, en la diada de la seva festa l'11 d'agost, alguna gràcia. Per exemple, que ens ajudi a fer una comunicació sense fronteres a fi que tots ens coneguem millor, ja que ningú no estima allò que primer no coneix. Demanar-li, també que la televisió estigui al servei de l'home i de la comunitat i no mai al servei d'interessos creats. I finalment, per a Catalunya —si pot ser—, que doni un cop de mà per aconseguir el tercer canal.

Eulàlia Massana
Redactora de TVE

Clarisses de la Divina Providència

La forma de vida evangèlica assentada per santa Clara, adopta un nou caire a mitjans del segle XVIII per obra de Teresa Arguyol Fontseca.

Nascuda a Sarrià-Barcelona l'any 1814, professà als dinou anys al monestir de Santa Isabel de monges Franciscanes, a Barcelona. Dos anys després, el 1835, per un decret del govern són obligades a abandonar el monestir.

L'any 1849, a la vila de Gràcia-Barcelona s'inaugurava el primer convent, amb una escola primària, anexas al monestir per a donar instrucció humana i religiosa a les nenes d'aquell barri, filles de treballadors, i totalment gratuïta.

Actualment, a Catalunya, un centenar de clarisses de la Divina Providència continuen amb plena dedicació l'obra de la mare Teresa Arguyol.

Badalona, Olot, Vilanova i la Geltrú, Vinaròs, Banyoles, Mataró i l'Escalona gaudeixen de l'acció fecunda de l'obra de la Divina Providència a favor de les famílies; han anat matriculant-se en els seus col·legis una generació darrera l'altra, atretes per l'abnegació alegre de les hereves de l'esperit de santa Clara.

La Generalitat creu que cal instituir un fons per a l'atur

Barcelona.— La Generalitat farà gestions al més alt nivell prop del ministeri de Treball per aconseguir una nova assignació de fons per a treballs d'ocupació comunitària a Catalunya. El president de la Generalitat, que va rebre una comissió d'alcaldes i regidors de la coordinadora d'ajuntaments i centrals sindicals, va declarar que l'experiència dels treballs comunitaris realitzats fins ara havia estat positiva i que calia continuar-la.

La reunió entre el president i la comissió, acompanyada pel

conseller de Treball, va durar més d'una hora i mitja. Pujol i Rigol pronunciaren sengles parlaments, "molt llargs i detallats", segons un dels assistents. Pujol va esmentar algunes de les dificultats amb què es troba la Generalitat quan intenta obtenir diners per a l'ocupació comunitària i anuncià que no estalviaria cap esforç en aquest aspecte. Esmentà la pròxima emissió de deute de la Generalitat, que contribuirà a paliar les conseqüències de la crisi, una part de la qual, de vuit-cents milions de pessetes, serà destinada a treballs comunitaris. La Generalitat exigirà, però, que aquests diners siguin esmerçats en obres i que s'eviti que es converteixin en subvencions directes als parats.

La comissió d'alcaldes i regidors, pel seu costat, féu veure les greus conseqüències que tindrà a partir de setembre, un cop acabades les vacances i les feines de temporada al camp, el seguit de reestructuracions i reduccions de plantilles que actualment es van aprovant. La comissió considera que pot produir-se una situació extremadament delicada si no arriben més diners per a l'ocupació comunitària. Vista la urgència del problema, el conseller Rigol va comprometre's a demanar una entrevista amb el ministre de Treball, Sancho Rof, per a abans de l'1 d'agost, entrevista a la qual assistiria acompanyat per la comissió.

Un dels regidors membres de la comissió va declarar que aquesta reunió amb el ministre potser serà important i afirmà que, aquest cop, el ministeri deurà cedir en la seva constant oposició a concedir més diners per a Catalunya.

Biblistes protestants es reuneixen a Tortosa

Tortosa.— La cinquena Conferència d'Estudis Bíblicos que organitzà Agape, celebrada a Tortosa del 16 al 26 de juliol d'enguany, fou clausurada per Ramon Miravall, cap del servei territorial del departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, a causa de la impossibilitat d'assistir al dit acte el conseller Max Cahner.

Ramon Miravall agrà, en nom de la ciutat de Tortosa, la celebració de l'esmentada Conferència d'Estudis Bíblicos i llegí el parlament de cloenda que havia preparat el conseller.

Les paraules de Max Cahner van insistir en la importància de Tortosa com a "ciutat acostumada a la convivència de persones i grups socials, ètnics i religiosos ben diversos". "Aquesta —digué— és una de les circumstàncies que explica, juntament amb d'altres d'índole econòmica o d'altra mena, la importància que sempre ha tingut el nucli urbà de Tortosa com a ciutat.

Una ciutat intel·lectualment oberta, econòmicament rica, socialment equilibrada, culturalment plural, en els seus millors temps. Són aquestes les característiques que es reflecteixen en obres com Los colloquis de la insigne Ciutat de Tortosa, on aquest concepte renaixentista de la "polis" assoleix la seva dimensió màxima."

Troballes arqueològiques a Vilassar de Dalt

Un dòmen, avui accessible per cinc carreteres forestals, centra aquests dies l'atenció dels arqueòlegs i curiosos. L'ajuntament de Vilassar de Dalt i el grup local d'arqueòlegs del Museu Municipal acceleren la prospecció de l'àmbit megalític de Cèl·lacs que fou, en Fantigor, el poblat central i major de Laietania.

El bisbe de Girona en el curs de catequesi d'estiu

La catequesi ha d'estar en funció de la vida del cristià

El bisbe de Girona, doctor Jaume Camprodon i Rovira, ha participat activament en l'"Escola d'estiu" de catequesi que s'ha celebrat al Seminari diocesà de Tarragona.

Aprofitant un moment de descans en les sessions de treball, sol·licitàrem al doctor Camprodon que ens fes una breu valoració del moment actual de la catequesi.

—La intenció actual de la catequesi és la de fer veure que no pot esgotar-se la pastoral en la catequesi mateixa, sinó que hi ha molts altres camins en els quals s'ha de fer present, com és el camp dels malalts, els immigrants... És a dir, la catequesi ocupa un lloc fonamental en el conjunt de la pastoral de l'Església. Si desaparegués la catequesi, l'Església fallaria en un dels seus elements principals. Així doncs, la catequesi té com a missió ajudar a madurar la fe dels creients en Jesucrist a cada una de les edats. No es tracta que el cristià hagi de madurar, només, quan té trenta anys. El cristià ha de madurar la seva fe en Jesucrist quan té set, catorze o seixanta anys, d'acord amb la capacitat de cada edat. I també en cada una de les situacions en què es troba.

També s'ha de tenir en compte el lloc que ocupa la catequesi en el conjunt de la pastoral: no pot fer-se la catequesi sense més ni més. Aquest és un perill en un camp molt sistematitzat. El perill és que polaritzem la catequesi en el moment d'administrar un sagrament. No es tracta d'això. Cal tornar-la a situar. La catequesi necessita uns passos previs, que són interès per Jesucrist, i ha de desembocar en uns com-

promisos de vida en la societat. Finalment, és necessari que les parròquies tinguin no només uns camps de catequesi, sinó unes persones que pensin en aquesta funció catequètica de l'Església. La catequesi, realment, va destinada, doncs, a tots els cristians i per sempre?

—La catequesi, realment, va destinada, doncs, a tots els cristians i per sempre?

—Certament així és, si bé no es pot oblidar de cap manera la catequesi infantil, edat pròpia per a captar tot el missatge evangèlic. S'ha d'advertir, doncs, que la catequesi no es redueix als infants. La catequesi ha de fer-se present a totes i cada una de les edats de la vida de les persones, especialment els joves, adults i la tercera edat. En cada una d'aquestes etapes de la vida, el cristià ha de sentir-se acompanyat per Jesucrist, en comunió amb Ell. D'aquí la importància de l'esforça dels secretariats diocesans per ajudar a madurar en la fe els components de les noves situacions a les quals ens condueix la societat actual.

—No ha de reduir-se, doncs, la catequesi, a la sola administració d'un sagrament?

—Realment, quan uns cristians ens sol·liciten l'administració d'un sagrament, ho aprofitem per a explicar tota una catequesi. Però no es tracta només d'això. La catequesi, fonamentalment, és per a la vida cristiana. Es a dir, la catequesi sempre ha d'estar en funció de la vida, la qual cosa no vol dir que no hi hagi d'haver una preparació immediata per a cada sagrament. La major part de les sessions catequètiques s'han

d'orientar, per tant, cap a la vida cristiana.

—No hi ha cap diferència entre la catequesi d'instrucció, de fa uns anys, i l'actual?

—Potser la catequesi d'instrucció s'assemblava més a la teologia que a una veritable catequesi. L'ambient actual ha propiciat un gir en la catequesi davant la necessitat que ens condueixi a una vida cristiana.

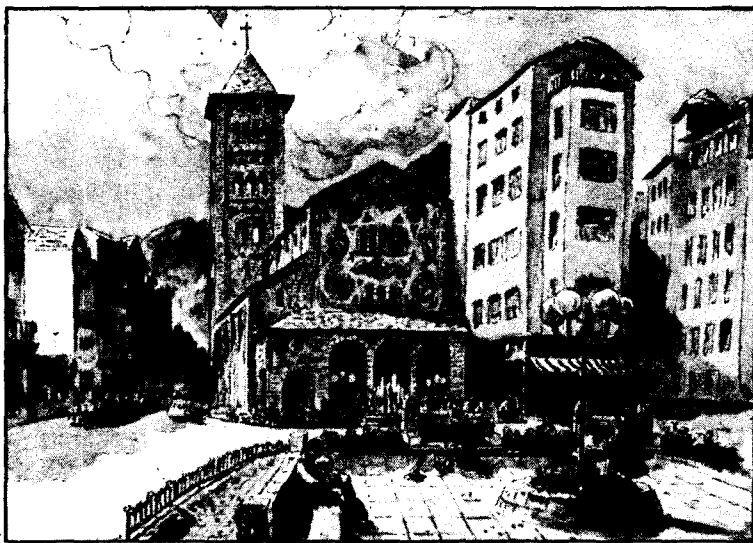
Malgrat això, la catequesi també ha de tenir una instrucció, ja que ha d'abastar tota la persona, des de la intel·ligència fins a la voluntat. Per tant, el cristià necessita uns raonaments de la seva fe, però no ha de limitar-se només a això. Abans es parlava d'"anar a doctrina". Avui diem "anar a catequetitzar", és a dir, aprofundir en el missatge de Jesucrist. Són dos objectius que han de complementar-se, però que han de distingir-se...

A les Escaldes-Engordany acaben una església començada el 1953

La Seu d'Urgell.— Els cristians de la parròquia de les Escaldes-Engordany acaben de col·locar la darrera pedra de la seva església, després de vint-i-vuit anys de generosa col·laboració en l'obra iniciada el 1953. L'any 1960 el bisbe Iglesias ja n'havia consagrat l'altar i dedicat al culte la part d'obra construïda fins aleshores. Ara el bisbe i co-príncep Martí, el dia 25 de juliol, ha dedicat i inaugurat l'obra completa i acabada. La parròquia de Sant Pere Màrtir de les Escaldes-Engordany fou erigida canònicament per decret episcopal el 13 de juny del 1978. Fins aleshores formava part de la parròquia d'Andorra la Vella. Els preveres responsables en són mossèn Blai Fortuny i mossèn Jaume Soy.

Ordenació d'un diaca

Avui, en el camp vocacional tot és notícia, fins i tot l'ordenació d'un diaca. El dia 22 de juliol, a l'església de Sant Miquel de la Seu d'Urgell, el bisbe Martí ordenà diaca en Joan Ordi. El jove diaca ha acabat els estudis de teologia a Roma i pensa ser consagrat prevere l'estiu del 1982.

Per fi, l'església començada el 1953 s'ha acabat.

Amb ell un altre estudiant ha acabat els cursos de teologia a Sant Cugat del Vallès; es tracta d'en Segon Pérez, el qual actualment fa el servei militar a la Seu d'Urgell i aspira també al sacerdoti. Aquests formen part del grup de cinc joves que en el bisbat es preparen per al presbiterat.

Una altra bona notícia és que,

a aquest grup, aquest estiu s'hi integraran cinc joves més, segons informació del delegat de

vocacions. Aquests cinc joves són de les parròquies de les Escaldes, Puigcerdà, Linyola, Pallargues i Ivars. El jove d'Ivars, Josep M.ª Farran, estudiarà segon curs de teologia a Lleida amb en Joan Mateo de Tremp.

Venen al municipi el seminari de Lleida

Lleida.— L'ajuntament ja és el propietari de l'edifici del seminari de Lleida després de la signatura de les escriptures de compra-venda. Assistí a l'acte, a més de monsenyor Malla, bisbe de la diòcesi, Antoni Ciurana, alcalde de Lleida, i Ramon Trias Fargas.

L'edifici ha costat a l'ajuntament cent cinquanta milions de pessetes i serà dedicat a aixopugar els estudis universitaris. L'operació de compra ha estat possible gràcies a dos préstecs de la Caixa de Pensions de Catalunya i Balears, d'un import de setanta-cinc milions cadascun, a favor de l'ajuntament i la diputació. Primerament, la compra l'havien de dur a terme les dues corporacions amb l'import dels crèdits esmentats. Finalment, però, la diputació provincial per tal d'estalviar-se de pagar l'import de plus-vàlua de l'edifici, decidí d'oferir els setenta-cinc milions en concepte de subvenció.

La boda del segle ja és història

El príncep Carles i lady Diana ja són marit i muller. La cerimònia de casament pròpiament dita durà una hora i deu minuts i fou oficiada per l'arquebisbe de Canterbury, Robert Runcie, juntament amb altres tres autoritats eclesiàstiques d'altres confessions. Entre aquestes, cal esmentar al catòlic cardenal Hume que recità unes oracions.

Diana Spencer protagonitzà una anècdota curiosa en un dels moments culminants de la cerimònia: en el moment de fer jurament d'amor i fidelitat alterà els noms del qui en aquells moments s'estava convertint en el seu marit, Carles, Felip, Arthur, George. A part d'aquest detall, la cerimònia es desenvolupà, tal com estava previst, sense cap incident. Malgrat la tensió dels protagonistes de l'acte, ben apreciable en alguns moments, la parella reflectí també instants d'emoció.

No cal dir que la sortida dels nuvis a l'escala de la catedral i la posterior sortida al balcó del palau de Buckingham constituïren els punts culminants de l'esclat popular.

Els dos milions de persones que eren presents en el recorregut de la comitiva, hi van romandre fins a la tarda per veure també com, un cop celebrat el dinar, el nou matrimoni abandonava Londres per tren en direcció a la finca de Broadlands on els nuvis passaren dos dies de la lluna de mel.

El primer casament reial a Sant Pau

A la història de la família reial britànica mai no s'havia celebrat un casament amb el desplegament de mitjans, la fastuositat i el luxe que ha caracteritzat el del príncep Carles i lady Diana.

Tradicionalment, els casaments de la família reial s'havien celebrat en privat i l'escenari era la capella d'una de les residències de la casa de Windsor o l'abadia de Westminster.

Segons els experts en protocol, el casament fou un espectacle únic en aquest segle. Els grups d'esquerra s'havien queixat d'aquest desplegament, que

consideraven inadequat atesa la situació de crisi que viu el país, però la celebració amb tot luxe de l'acte s'ha defensat per sobre de tot.

La catedral de Sant Pau no havia estat mai escenari d'un casament reial, des de que el temple fou construït a final del segle XVII. Es considera que és una de les obres magnes de l'arquitecte britànic sir Christopher Wren. La catedral de Londres és un dels temples més grans del món cristià, el segon darrera de la catedral de Sant Pere de Roma. Les condicions acústiques

que presenta són fantàstiques i, segons el príncep de Gal·les, això i les seves grans dimensions van ser els factors que van decidir-lo a escollir aquesta església per casar-se.

També trencant tota tradició lady "Di" no va prometre obediència al seu espòs quan s'intercanviaren les promeses de matrimoni. Així mateix, per primer cop assistia a un casament de la família reial un cardenal de l'Església catòlica i un representant de la d'Escòcia, al costat dels clergues anglicans. Aquest detall va ser pensat expressa-

ment per donar ecumenisme a l'acte.

Uns ritus nous que no tingueren lloc

El príncep Carles y la seva esposa Diana volien introduir en un principi en la cerimònia uns ritus del nou "Alternative Service Book" (aparegut el 1980 i que és més modern que el "Common Prayer Book", ritual del segle XVII), però quan ells saberen que això no era possible escolliren el tradicional.

Menys centres i alumnes en l'ensenyament de l'Església

Durant el curs 1980-81, s'ha registrat un gran descens de centres, alumnes i professorat en centres de l'Església, segons publica el Butlletí de la Federació Espanyola de Religiosos d'Ensenyament (FERE).

Concretament, durant el proppassat curs, el descens ha estat el següent: a preescolar 26 centres i 3.397 alumnes menys; a EGB, 64 centres i 8.554 alumnes menys; a BUP i COU, 19 centres menys i 137 a BUP (a COU hi ha hagut un augment de 3.783); en centres de formació permanent d'adults 23 centres i 1.962 alumnes menys. A FP, hi ha augment dels centres amb 8, i els alumnes, amb 4.532.

El total general dels alumnes de centres catòlics és de 1.985.439, que es reparteixen de la següent manera: preescolar, 285.233; EGB, 1.290.282; BUP, 199.055; COU, 33.974; FP, 104.548; educació especial, 7.331; ensenyament adults, 6.111; ensenyaments no reglats, 13.483; universitats, 13.007; instituts superiors de Teologia, 4.678; escoles superiors, 4.795; col·legis universitaris, 9.439; escoles universitàries d'Enginyeria Tècnica i altres, 1.449; escoles universitàries d'infermeria, 1.229; escoles universitàries de formació del professorat, 10.825.

El cardenal Gomà i l'Espanya del 1936-1939

Madrid. — Amb el títol "El cardenal Gomà y la guerra de España" acaba de sortir una obra de la doctora M. L. Rodríguez Aisa, editada per l'"Instituto Enrique Flórez", del Consell Superior d'Investigacions Científiques.

Aquesta obra ha investigat l'arxiu personal del cardenal Gomà, referent a la seva actuació en els anys 1936-1939,

especialment en les seves relacions directes amb el general Franco.

En un apèndix de 150 pàgines s'hi reproduïxen importants documents inèdits. Temes especialment documentats de l'obra, són la Declaració Col·lectiva de l'Episcopat Espanyol de l'1 de juliol del 1937, les relacions Franco i nazisme i el problema de l'Església espanyola i el separatisme basc.

Des de fa 79 anys apliquem el mutualisme autogestionari.

AGRUPACIÓ MÚTUA

Si coneixeu algun soci, pregunteu-li què en pensa. Si coneixeu algú que ja ha fet tard* i se'n plany, pregunteu-li per què hauria volgut ser-ne.

Tothom, homes i dones, des dels 16 anys, podeu formar part d'aquesta gran tasca col·lectiva.

AGRUPACIÓ MÚTUA

DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Informeu-vos-en: algun familiar o amic deu ser un dels 215.000 socis o sòcies que formen l'Agrupació Mútua i us en parlarà.

Si voleu, telefonau al 318 18 00 - 318 40 50 de Barcelona o visiteu l'estatge social a la Granvia, 621 de 8 a 14 hores.

* perquè ja ha complert els 40 anys.

Un dels més eminents Pastors de l'Església universal

Pau VI, el Papa de la clarividència

Els seus viatges internacionals, que atreuen milions de persones, han fet ombra als mèrits d'un Papa que governà l'Església durant quinze anys, unint la prudència i l'audàcia, la fermesa i la caritat, en una època difícil per a la seva evolució i la seva adaptació.

El nou estil del Papa polonès, conseqüència de les orientacions de Pau VI

L'opinió pública contemporània està efectivament condicionada per l'esdeveniment de cada dia i per la set de novetats i de canvis. Contràriament, el Papa actual fa tots els esforços possibles a fi de que el record de Pau VI no caigui en l'oblit a què podria sucumbir. Ha subratllat moltes vegades que el seu pontificat i la seva mateixa elecció no haurien estat possibles, ni pensables, sense les decisions fonamentals que Pau VI va prendre, portant algunes d'entre elles a llur total maduresa. El nou estil del Papa polonès és la conseqüència lògica de les orientacions de Pau VI.

Aquesta convicció de Joan Pau II s'expressà clarament en la seva primera encíclica "Redemptor hominis", que és, en certa manera, el seu "programa de govern". A la introducció, parla de la tasca que ha d'assumir en qualitat de successor de Pere: la responsabilitat d'una Església impregnada per l'esperit del Concili Vaticà II i de les activitats de Pau VI. Ell vol desenvolupar i aprofundir, prosseguir i acabar l'obra de Pau VI. Per descriure l'actual situació de l'Església i exposar els seus problemes més urgents, Joan Pau II cita a Pau VI més de cent vegades.

Un exemple característic d'aquesta fidelitat a Pau VI fou el consistori del 30 de juny de 1979. El Papa difunt feia un any havia desitjat que el nombre de

Els tràgics esdeveniments de la tardor del 1978, a penes unes setmanes després de la mort de Pau VI, feren oblidar una mica la simpatia popular i universal que es manifestà en el seu enterrament. Hi hagué l'elecció del cardenal Albino Luciani i la mort inesperada de Joan Pau I, després d'un pontificat de menys de cinc setmanes. Al Papa somrient va succeir-lo el cardenal Karol Wojtyla, que adoptà el nom de Joan Pau II. Les seves orientacions es presentaren tot seguit com una nova llum.

cardenals no sobrepasés els 120 i que els seus successors s'atenguessin a aquesta xifra. Després de la seva primera creació de cardenals, Joan Pau II s'ajustà a la voluntat del seu predecessor. Pau VI havia internacionalitzat el sacre.col.legi a fi de fer-ne una representació de l'Església universal; el Papa actual el segueix en aquesta línia. Finalment, el que hom anomenava "Ministre d'Afers Estrangers" de Pau VI, monsenyor Agostino Casaroli, que fou un "fidel servidor" del Papa que governà l'Església des del 1963 al 1978, fins alèshores Secretari del Consell pels Afers Públics de l'Església, esdevingué cardenal, Secretari d'Estat, i, com a tal, cap de la cúria romana. Joan Pau II ja havia confirmat el cardenal Villot en aquest càrrec de primer col.laborador del Papa, i, després de la mort d'aquest, és un "montinià" eminent que és cridat a succeir-lo; cosa que equival a una lloança tant del Cap de l'Església que ell havia servit, com de les seves pròpies activitats personals. Els dos Secretaris d'Estat de Joan Pau II són una confirmació de la línia de Pau VI.

Pau VI va ser el primer en viatjar fora d'Itàlia

Dues vegades cada any, Pau VI presentava una mena de memòria sobre la situació de l'Església en el món; una amb motiu de la felicitació natalenca del col.legi cardenalici, i l'altra per la seva festa onomàstica,

Sant Joan Baptista, o sigui el 24 de juny. En el baptisme, Joan Pau II rebé el nom de Carles i la seva festa és el 4 de novembre. Però no ha volgut abandonar, la mitja anyada, d'acord amb la tradició introduïda pel Papa Montini i escollí el consistori per fer a aquest "tour d'horizon". Igualment en aquesta ocasió, l'obra de Pau VI estigué al centre de les seves consideracions.

També els seus viatges, que han estat uns veritables recorreguts triomfals, se situen totalment en la línia de Pau VI; alguns han volgut atribuir l'èxit únicament a la personalitat de Joan Pau II. Però fou Pau VI qui va inaugurar els viatges pontificals a l'estranger, seguint l'exemple de Joan XXIII que va voler ser el primer en sortir de la "presó" del Vaticà, unique los acontentant-se amb desplaçaments dintre la mateixa Itàlia. Fou Pau VI el qui inaugurà aquest nou mètode d'exercir el ministeri de Pere i l'ha introduït en la realitat, afirma l'actual Papa.

Defensor com ningú de la dignitat de la persona humana

Cap de l'Església, després de poc més de tres anys, Joan Pau II s'ha revelat un promotor i un coratjós defensor de la dignitat de la persona humana i dels drets de l'home. Dirigint-se als cardenals reunits en consistori, els afirmà que, igualment sobre aquest punt, la seva intenció era seguir l'obra i l'acció

de Pau VI, que digué que la renovació de l'Església volguda pel Concili tenia per fita reformar-la d'acord amb l'exemple donat pel seu Diví Fundador, i que aquesta era la seva missió essencial. Per Joan Pau II, això significa que l'Església ha d'adquirir una consciència aprofundida y renovellada del fet que ella ha de ser la salvació del món, i que només això pot salvar-la. Això significa, igualment, que l'Església ha de preocupar-se per les necessitats essencials de l'home, dels pobles i de tota la humanitat, i que està al seu servei.

Corresponsabilitat amb els bisbes en el govern de l'Església

Una de les principals preocupacions de Joan Pau II en aquest primer període de pontificat, ha estat la corresponsabilitat dels bisbes al servei del govern de l'Església universal, la col.legialitat. Es sota la influència de la tragèdia del pontificat de Joan Pau I, que no ha aguantat el seu aïllament al Vaticà, havent estat la solitud l'origen de la seva defallença cardíaca. El Papa actual desitja una ràpida solució d'aquest problema. Una vegada més, ha pogut referir-se a l'acció de Pau VI, que cridà els membres de l'episcopat universal a ésser membres de les congregacions romanes i d'altres instàncies de la cúria, al si de les quals, fins a alèshores ell, només els cardenals tenien veu deliberativa. És també encara Pau VI qui, responent a un desig del Concili, va revalorar les Conferències episcopals na-

cionals i va afavorir la creació d'organismes supranacionals reagrupant els representants dels bisbes de tota una regió, d'un continent, i reagrupant els delegats de diverses Conferències episcopals nacionals. Fou també Pau VI qui va internacionalitzar el sacre.col.legi com cap Papa ho havia fet abans, i que en va fer un "Senat" de l'Església universal, de tal manera que té una gran unitat en la diversitat. També el Papa mort ara fa tres anys va instituir el Sínode dels Bisbes i en féu un organisme consultiu important per al govern central de l'Església. Joan Pau II té la intenció de desenvolupar encara la importància de la col.legialitat i del Sínode dels Bisbes. Com ho farà? El futur ho dirà. Però ha estat Pau VI llur origen, i ha deixat als seus successors tota l'amplitud per a desenvolupar-los i per escollir els mitjans per fer-los més eficaços.

El seu pontificat no fou pas fàcil ni exempt de dificultats

Ell prenia les seves decisions després de llarga reflexió i de considerar-ho tot; aquestes no foren sempre "populars", li congriaren enemistats, i també crítiques, sortides de catòlics que pretenien parlar en nom de l'Església. Els darrers anys del seu pontificat, hom prengué consciència, de mica en mica, de la seva perspicàcia, ide la seva clarividència. Fou un calculador fred i calmos, potser distant. El seu actual successor té una personalitat completament diferent: es càlid, provoca i suscita l'entusiasme. Però és justament Joan Pau II qui contribueix a fer comprendre millor el Papa mort fa ara tres anys i a reconèixer que ell fou un dels més eminents pastors de l'Església universal. Finalment, recordem que la iniciativa de les audiències generals setmanals a la plaça de Sant Pere, que tantes multituds atreuen, fou prese per Pau VI durant l'any sant del 1975.

Calendari

Diumenge, 9 d'agost: XIX del temps ordinari. Sant Romà, màrtir, i Sant Domicià, bisbe i confessor.

El sol surt a les 4,53 i es pon a les 6,59 (hora solar).

Festa major a Pont de Suert i Sisquer.

Fira a Olot.

Dilluns, 10 d'agost: Sant Llorenç, diaca i màrtir; sant Deodat, jornalier; santa Astèria, verge.

Festa major a setze pobles de Catalunya.

Fira a l'Arbóç; Cerdanyola, Riudoms i Sant Llorenç de Morunys.

Dimarts, 11 d'agost: Santa Clara, verge i fundadora de les clarisses; santa Susanna, màrtir i Sant Tiburci, màrtir.

Festa major a Botarell.

Dimecres, 12 d'agost: Sant Anicet, màrtir; santa Hilària i santa Felicitíssima, màrtirs.

Dijous, 13 d'agost: Sant Poncià, papa i màrtir; sant Hipòlit, màrtir; i sant Cassià, mestre i màrtir.

Festa major a Esterrí d'Aneu i a Sant Hipòlit de Voltregà.

Divendres, 14 d'agost: Sant Eusebi, confessor; sant Calixte, bisbe i màrtir; santa Atanàsia, vídua i monja.

Festa major a Camprodon. Fira a Sitges.

Dissabte, 15 d'agost: L'Assumpció de la Mare de Déu. Sant Tarsici, màrtir.

Festa major a setanta-cinc pobles de Catalunya.

El dia 9 d'agost: Dia del Seminari a les parròquies de la Costa (bisbat de Girona).

La Bíblia a l'abast

Jahveh ensenya pastoral

(1R 19:9a.11-13a)

Comencem situant aquest text en el context bíblic que l'emmarca. El final del capítol 18, a partir del verset 20, ens conta la lluita d'Elies contra els seguidors de Baal, al Carmel. El repte d'Elies als profetes de Baal es clou amb la victòria de l'únic profeta de Jahveh que ha quedat (18:22). El foc de Jahveh consumí l'holocaust i l'altar que Elies havia preparat. En veure el que havia passat, tot el poble es prosternà i clamava: **Jahveh és Déu, Jahveh és Déu!** Elies manà llavors que agafessin els profetes de Baal, se'ls va endur al torrent de Quison, i allí els degollà. Després caigué la pluja, que havia estat negada a Israel durant anys.

El triomf del jahvisme, però, ben aviat es tornà contra Elies. Acab contà a Jezabel, el que havia passat al Carmel la qual inicià la persecució a mort del profeta. Aquesta tingué por i fugí cap a Judà. S'endinsà al desert; allí, desesperat, pregava Déu que li enviés la mort. Se li aparegué un àngel que, després d'alimentar-lo, li ordenà que s'alçés i es posés en camí. A partir d'aquest moment, la peregrinació d'Elies pren els aires d'un retorn als orígens, a la font de la fe. Ja no és l'home que fuig sense nord ni guia, sinó el nou Moisès que marxa cap a la muntanya de Déu, l'Horeb, que és el topònim que els escrits elohistes del Pentateuc fan servir per denominar la muntanya del Sinai. Ara entrem al nostre text d'avui.

El Senyor no hi era

Al Sinai, Déu es manifesta a Elies. Es tracta de fer-li veure els procediments que Déu fa servir per actuar en la història dels homes i del poble. Déu es dirigeix a un home lliure, que sap aguantar la seva personalitat i està disposat a escoltar la veu del Senyor. **Surt a fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix pas-sarà** (v.11). Desfilen llavors davant del profeta una sèrie de signes: la ventada fortíssima que **esberlava les muntanyes i esmicolava les roques**, el terratrèmol i el foc. Tot són signes de gran força destructora, fins i tot purificadora. Però a cada aparició d'aquests signes el text ens

repeteix la mateixa lliçó: **El Senyor no hi era.** En el cas de la ventada fins i tot ens ha advertit que no era res més que una mena de precursor de Jahveh, el qui va al davant del Senyor. L'autor bíblic no ens diu què feia Elies mestrestant. Cal suposar que complia el manament del Senyor: S'estava allà dampaus aguantant ferm, davant aquella força capaç de deixar-ho tot net i pelat. Quin contrast entre aquest home ferm i el poruc que fugia i anava a la deriva! Es que ha descobert que qui el sosté és Déu mateix. Finalment fa la seva aparició el darrer dels signes de Jahveh: **el so d'un aire suau** (verset 12). Aquí sí, que hi havia Jahveh. **Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell** (verset 13). Era ensems un senyal de respecte i de temor, car no hi ha cap mortal que pugui veure el rostre de Déu mentre és en aquesta vida. Déu és sempre l'inefable, el que no pot ésser dit, perquè no hi ha tampoc ningú que pugui penetrar el seu misteri.

Al so d'un aire suau

La lliçó estava donada. Jahveh, el Déu del Sinai, que es manifesta senyor dels elements, ell que domina el llamp i el tro i desferma les tempestes per tornar-les a lligar quan li plau, entra a la vida dels homes al **so d'un aire suau.**

Una vegada més la Bíblia posa de manifest que Jahveh és sobretot el Déu que salva, que no fa violències i se serveix de les causes segones, que ell mateix ha creat, per realitzar els seus designis. No és el senyor arbitrari, impetuós, impacient i violentament dreturer, que moltes vegades ens hem imaginat. És sobretot el pare que estima i tira endavant el fill. Quina magnífica lliçó de pastoral! El profeta que havia degollat tots els servents de Baal, haurà d'aprendre el camí del vent suau. És aquest esperit el que de debò anima els homes i els mena pel camí de la conversió. Lliçó també important per a nosaltres, que massa sovint ens deixem endur per les rauxes d'un zel excessivament dur i sever.

Josep Mª Aragonès

Temps i camins

Les tartanes de Riudoms

Quan la ciutat el brogit dels cotxes motoritzats i altres vehicles arriba a un nivell decibèlic quasi dolorós, ve al de l'arbreda o el fresseig d'un rierol boscà.

En aquest ambient de serena calma hem vist, algunes vegades, transitar una tartana.

Ara ja en resten poques: Es un mitjà de transport amable que roda pels camins amb el pas rítmic del cavall, menat prudentment pel seu amo o bé per un fadrí de la masia.

De tant en tant el fuet de la tralla acarona les anques de l'animal i tot marxa.

Pel més d'agost té lloc a Riudoms (Tarragona) un "rally" de tartanes, amb un recorregut entre aquesta vila i la de Cambrils, prop de la mar blava i la sorra daurada.

Es fa aquest "rally" abans no comenci el temps de collir l'avellana, tasca agrícola que cal portar a terme en aquests contrades on els avellaners s'apleguen per donar llur fruit amb abundor.

Anar amb tartana d'un poble a l'altre és un espectacle i un gaudi que no s'oblida fàcilment; és tornar a un altre temps, en què la pressa no existia. Per això hem volgut parlar-ne.

Pietat Campmajó

L'Església celebra

9 d'agost: Diumenge XIX de durant l'any. Lectures: primera, 1R 19,9a. 11-13a; salm 84; segona, Rm 9,1-15; tercera Mt 14, 22-23.

10 d'agost: Dilluns. Sant Llorenç, diaca i màrtir. Lectures: primera, 2C 9,6-10; salm 111; segona, Jo 12,24-26.

11 d'agost: Dimarts de la setmana XIX de durant l'any. Lectures: primera, Dt 31,1-8, segona 32, 3-9; Mt 18,1-5.10.12-14.

12 d'agost: Dimecres de la setmana XIX de durant l'any. Lectures: primera, Dt 34,1-12; salm 65; segona, Mt 18,15-20.

13 d'agost: Dijous de la setmana XIX de durant l'any. Lectures: primera, Js 3,7-10a. 11.13-17; salm 113 A; segona, Mt 18,21-19,1.

14 d'agost: Divendres de la setmana XIX de durant l'any. Lectures: primera, Js 24,1-13; salm 135; segona, Mt 19, 3-12.

15 d'agost: Dissabte. Assumpció de la Mare de Déu. Lectures: primera, Ap 11, 19a; 12, 1-6ab.; salm 44; segona, 1C 15,20-26; tercera Lc 1, 39-56.

IV CENTENARI de la mort de SANTA TERESA DE JESÚS

+
 nada te turbe
 nada te espante
 todo se pasa
 Dios no se muda
 la paciencia
 todo lo alcanza
 quien a Dios tiene
 nada le falta
 solo Dios basta
 Teresa de Jesús

Ens plau anunciar que dedicarem aquest espai de la pàgina 19 de CC a Santa Teresa de Jesús, amb motiu del IV Centenari de la seva mort (1581-1981), fins que el vinent mes d'octubre repregui les seves col.laboracions mossèn Xavier Parés.

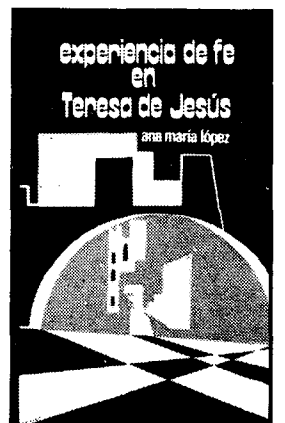
Presentem l'oració oficial del centenari teresià, que es deu a la ploma del conegut sacerdot i escriptor José María Cabodevilla. El seu alt contingut teològic i la bellesa de la seva forma faran que es digui molt i de gust per tothom.

Pare nostre

que ens concediu la gràcia de celebrar aquest any el quart centenari de la mort de Teresa de Jesús. Us beneïm, Senyor, i us invoquem: Vós ens oferíreu l'exemple de la seva vida, l'ajut de la seva intercessió i la comunió en el seu destí, a fi que, animats pel testimoni de la seva experiència, seguim sense defallir el camí que ella va assenyalar-nos: camí d'humilitat i veritat, de pobresa i alegria, d'obediència i llibertat, de desprendiment i paternitat, d'oració i compromís: camí de perfecció. Camí que no és altre que el vostre propi Fill, Jesucrist, el Crucificat per nosaltres i el Ressuscitat d'entre els morts, el Camí, la Veritat i la Vida. Ningú no ve a Vós si no és per Ell, únic camí de salut, camí i crossa, camí i viàtic, camí i company nostre en caminar, amic veritable. Concediu-nos, Senyor, per mitjà de la Santa, l'abundor del vostre Esperit per a saber caminar segons les seves ensenyances i poder gaudir, com ella, de la vida veritable a casa vostra, la casa de tothom. Vós que sou bo, poderós i clement.

Amén.

Bibliografia teresiana

Experiencia de fe en Teresa de Jesús, Ana María López. Narcea. Madrid 1981. 13 x 24 centímetres. 174 pàgines, 375 pessetes.

Ana María López, responsable del grup de catequesi i ensenyança religiosa a la junta general per al quart centenari de la mort de Santa Teresa, ens explica en aquest llibre l'experiència religiosa que va convertir Teresa de Ahumada en Teresa de Jesús.

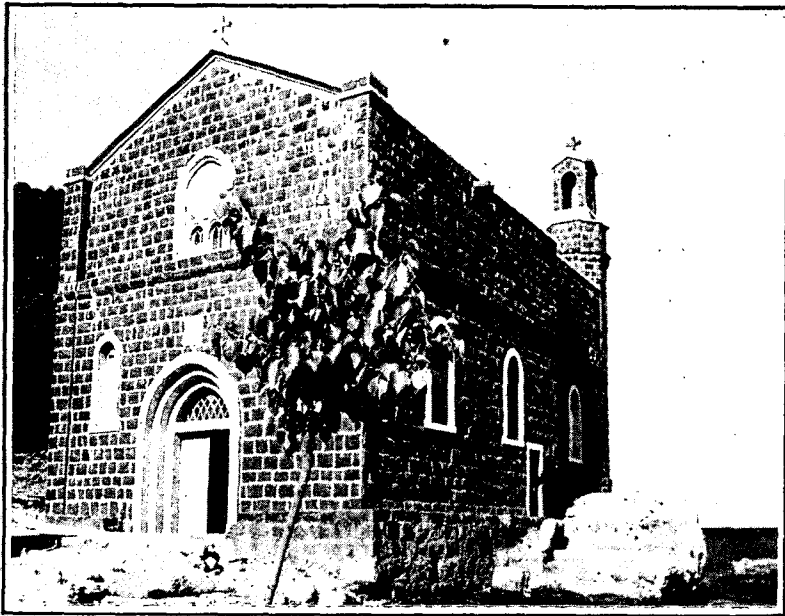
Pensant-hi bé

Del meu sarró de pelegrí per Terra Santa (IX)

Tabgha: el Senyor és el meu pastor

"El Senyor em mena al repòs vora l'aigua"

A tres quilòmetres de Cafarnaüm hi ha el lloc de Tabgha. Aquest mot àrab és una degeneració de la paraula grega "heptapegon" que significa "set fonts". Aquesta contrada fou una de les més freqüentades per Jesús. Els prats, l'herbei i els conreus són ufanosos. Les deus d'aigua, abundoses. Recorda aquelles paraules del salm 22: "El Senyor és el meu pastor, no em manca res, em fa descansar en prats deliciosos, em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna". No és gens difícil, recorrent aquest lloc de fer-se càrrec del panorama geogràfic que emmarca importants fets evangèlics.

"Pere, m'estimes?"

Construïda sobre roca viva, a la riba del llac, gairebé a tocar l'aigua, hi ha la petita església del PRIMAT DE PERE. En el segle IV, la pelegrina Egèria diu: "No lluny de Cafarnaüm es veu una graderia de pedra sobre la qual estigué el Senyor". Encara avui, tallats a la roca viva, es veuen uns graons que baixen d'aquest rocam fins a les aigües del llac. Des dels primers segles, doncs, els pelegrins veneraren en aquest lloc la concessió del primat a Pere; i la segona pesca miraculosa, tercera vegada que Jesús es manifestà als deixebles un cop ressuscitat d'entre els morts. Les excavacions han demostrat que una petita església hi fou ja construïda a final del segle IV, precisament prop d'aquesta graderia de pedra de què parla la pelegrina Egèria. L'esglésiola actual fou construïda sobre antigues ruïnes l'any 1933.

Després de la pesca miraculosa "... ve Jesús, pren el pa i els el dóna, i igualment el peix... Acabat d'esmorzar, Jesús diu a Simó Pere: "Simó, fill de Joan, m'estimes més que aquests?... m'estimes?... m'estimes? (...). Senyor, tu que ho saps tot, tu coneixes que t'estimo! Li diu Jesús: Pastura les meves ovelles!" (Jn. 21).

És un veritable "pressing" de Jesús sobre el cor de Pere. El primat universal de Pere, i dels seus successors, sobre l'Església de Jesús és una providència palpable del Pastor etern sobre tot el poble humà que escolta la seva crida. Des de l'amor, des de la caritat de l'Esperit, desplega, a través dels temps, l'amor sol·lícit del Pastor-Cap. Es signe visible de la presència dinàmica de Jesucrist en el seu cos eclesial, i acompliment de la promesa que no l'abandonarà fins a la fi de la història.

La celebració de l'Eucaristia en aquella petita esglésiola rejuvení la nostra fe en el misteri de l'Església; i ens palesà, una vegada més, que és a través de l'encarnació en la nostra pobresa i en la nostra feblesa que el Senyor, per obra de l'Esperit, fa perdurable el fet il·luminós i salvífic de la seva Salvació. "No tinc por de res, perquè

et tinc vora meu; la teva vara de pastor m'asserena i em conforta." (Salm 22.)

Multiplicar la vida, multiplicar l'amor

"Va ordenar que s'acomodessin tots per grups, damunt l'herbei verd (...) Prenent els cinc pans i els dos peixos i alçant els ulls al cel, pronuncià la benedicció, partí els pans i els anava donant als seus deixebles perquè els servissin a la gent. Semblantment, va repartir els dos peixos entre tothom." (Mc 6.)

En aquesta mateixa contrada, hi ha el santuari de la Multiplicació dels pans i dels peixos. Les excavacions descobriren una gran basílica de tres naus edificada sobre els fonaments d'una església encara més antiga. Això ha confirmat les paraules de la pelegrina Egèria: "... aquest camp fou on el Senyor sacià al poble amb cinc pans i dos peixos. La pedra sobre la qual el Senyor posà el pa ha estat convertida en altar". De fet, sota l'altar, s'ha trobat aquesta pedra. L'any 1935 hi edificaren una basílica provisional, i ara s'està construint la definitiva. El més remarcable a veure són els bellíssims mosaics bizantins que ornamentaven el sòl de les naus dreta i esquerra i part de la darrera l'altar, amb motius trets de la fauna i flora locals, llevat del situat prop de l'altar que representa una cistella plena de pans i un peix a cada costat. Varem poder admirar-los exposats en un cobert provisional, mentre duren les obres.

Els pares de l'Església han vist prefigurada en el signe-miracle de la multiplicació dels pans i dels peixos una vessant del misteri eucarístic, nou manà, "viàtic", que nodreix el poble de Déu en el seu camí de fe vers la Terra Promesa del Regne de Déu.

Jesucrist vingué i resta entre nosaltres per multiplicar fins l'infinit la presència de Déu en el cor de l'home i de la història. Per multiplicar l'amor, la pau, la tendresa de Déu i la vida de l'Esperit. Per acréixer la nostra cordial adhesió al Senyor en íntima comunió amb la seva persona, i donar-nos un tast del que serà el banquet etern d'amor i de vida en la festa del seu Regne.

"Davant meu pareu taula vós mateix... Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida, i viuré anys i més anys a la casa del Senyor." (salm 22.)

Xesc Soliu

El nostre fulletó

Des del número vinent, finida la publicació de "El gegant dels aires" d'en J. M. Folch i Torres, que publicarem com a contribució a la commemoració del centenari del seu naixement, encetarem el lliurament setmanal d'una altra novel·la, puix que són molts els lectors que segueixen fidelment aquesta secció. La novel·la que hem escollit ara, i que ens acompanyarà durant qua-

si un any, és "El vent de la nit". En un principi aquesta novel·la fou publicada com l'última part de "Incerta glòria", però que forma una narració completa apart. Així ho ha volgut marcar l'autor en la darrera edició, en la qual es presenta com un complement novel·lístic amb entitat pròpia. El conjunt de les dues obres ha estat qualificat pel crític Joan Triadú com

una obra "èpica i dramàtica, potent d'imaginació i de recursos narratius" i com la "novel·la més representativa de tota una generació".

El seu autor, Joan Sales i Vallès, és un dels rars novel·listes cristians contemporanis, i C.C. s'honora en fer conèixer al seu públic aquesta novel·la que, n'estem segurs, serà llegida amb gust i amb l'interès que es mereix.

Excursionisme i cultura

Mare de Déu de Vallclara

La capella que avui visitarem es troba a les Guilleries, dins la comarca d'Osona, per bé que els propis del país insisteixen a reivindicar el nom d'aquesta subcomarca de les Guilleries. I aquest cas no és pas l'únic, ja que al principat n'hi ha bastants, com és el cas de municipis que diuen que no pertanyen a tal comarca, d'altres que n'inventen alguna pel seu compte amb més o menys credibilitat, i també poblacions que volen saltar d'una comarca a l'altra i a més considerar-se'n la capital. hem pogut descobrir un rètol existent a l'entrada d'una població que diu "... Alta", i en realitat aquesta fracció de comarca hauria d'ésser la "... Baixa", ja que l'ús general és de considerar no pas l'alçada material del territori, sinó tenir en compte la seva situació en coordenades geogràfiques. I així podríem comentar d'altres casos.

Doncs bé, arribarem a Vallclara agafant la carretera de Vic a Sant Hilari Sacalm, del quilòmetre 27 de la qual arrenca

una pista molt ampla que us menarà fins a la capella mateixa, a una distància d'uns quatre quilòmetres, després d'haver passat per davant del que era un gran restaurant, ara tancat.

El santuari és situat en un lloc privilegiat sobre el pantà de Sau, i el panorama que es domina des d'aquest punt es podria catalogar com a "fora de sèrie". Podem descobrir a l'altre costat del pantà l'altra església romànica, la de Querós, lloc fins on normalment les aigües arriben a tocar. Si l'aigua té un descens, com aquesta primavera, encara es pot passar pel pont romà de Querós i arribar, amb penes i treballs, fins aquesta antiga parròquia.

Municipi: Vilanova de Sau. Agregat: Sant Andreu de Bancells.

Comarca: Osona. Subcomarca: les Guilleries. Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 332): 6° 09' 38" i 41° 55' 35".

Josep M. Gavín

Nota de la direcció d'Edicions Terra Nostra, S.A.

Preguem als nostres subscriptors i lectors que perdonin el total tiratge en negre del present número de CATALUNYA CRISTIANA, fet motivat per una averia a les màquines de Barcelonesa de Publicacions, S.A., on s'imprimeix el nostre setmanari. Gràcies.

Agraïm

La redacció agraeix totes les col·laboracions espontànies que rebem freqüentment dels nostres lectors, però hem d'advertir, una vegada més que no les podem retornar ni mantenir correspondència amb els autors i que, evidentment ens reservem el dret de publicar-les o no.

RELOTGES ELECTRÒNICS PER A CAMPANAR AMB ESFERES O SENSE, adreceu-vos a ALPORT - Muntaner, 265 1.er, 1.ª - Tel. 209 48 74 BARCELONA-21

Fent pinya

Els Xiquets de Tarragona: Colla puntera

Si fa un parell de setmanes la colla Xiquets de Tarragona era objecte del nostre comentari, avui, un cop més, també n'és el centre; i n'és a causa d'haver descarregat per primera vegada a la seva història el "carro gros", el quatre de vuit, amb la qual cosa assoleix per mèrits propis la categoria de colla puntera. Es tracta d'una fita molt important que, enguany, la situa en un lloc privilegiat dintre el món casteller.

Aquest cap de setmana volem destacar especialment l'actuació de l'abans esmentada colla tarragonina a Llorenç del Penedès, conjuntament amb els vilafraquins, la qual actuació promet d'ésser important i interessant.

Pròximes actuacions:

9 d'agost: A Altafulla, Castellars d'Altafulla i Jove dels Xiquets de Tarragona. A Fontscaldes: Vella dels Xiquets de Valls. A Llorenç del Penedès: Xiquets de Tarragona i Castellars de Vilafranca.

ACTUACIONS:

Castellers d'Altafulla.— Anaren a Gràcia el dia 5, on descarregaren la torre de sis i pilars de quatre, i carregaren el quatre de sis amb l'agulla i el tres de sis aixecat per sota (al segon intent).

Castellers de Barcelona.— També anaren a Gràcia, el dia 4, on a la filmació de "La Plaça del Diamant" descarregaren el tres de set. L'endemà, a Girona, descarregaren el quatre de set, la torre de sis, dos tresos de sis aixecats per sota, dos pilars de cinc, alguns de quatre i castells de sis.

Castellers de Sitges.— El dia 26 actuaren a Tarragona, on descarregaren el tres de set, el quatre de set amb l'agulla al mig (al segon intent), carregaren el pilar de cinc i intentaren el quatre de vuit.

Xiquets de Tarragona.— A la seva ciutat, el dia 26, realitzaren la millor actuació del seu historial descarregant el quatre de vuit, el tres de set aixecat per sota (al segon intent), el pilar de cinc i un de quatre, i carregant el dos de set.

Jove dels Xiquets de Tarragona.— El dia de sant Jaume anaren al barri local de Riuplà, on descarregaren el dos de sis, castells de sis i el pilar de cinc.

Vella dels Xiquets de Valls.— La darrera actuació fou al barri valenc que porta el seu nom, la nit de sant Jaume, on descarregaren el dos de set, el quatre de set, dos pilars de cinc (un per baix) i intentaren el cinc de set. El mateix dia, a Sant Vicenç dels Horts, descarregaren el tres i el quatre de set, el dos de sis, el tres de sis alçat per baix net i el pilar de cinc (al segon intent). Abans, el dia 12, a Santa Bàrbara, descarregaren el dos de set, el tres i el quatre de set, el dos de sis, el tres de sis alçat per baix net, el pilar de cinc alçat per baix i el castell de sis net. El dia abans, a Arenys de Mar, havien descarregat el dos de set, el tres i el quatre de set, tres pilars de cinc (un per baix), el tres de sis alçat per baix net i castells de sis nets.

Jaume Casanova "Crossa"

La sardana i la dansa

A Barcelona l'activitat no s'acaba mai, si bé al mes d'agost, la que fa referència als cicles habituals de sardanes, canvia d'aspecte, ja que llurs organitzadors (més aviat que la necessitat de la pròpia activitat) precisen també fer vacances. Per això aquest mes, i potser encara més enllà, no trobarem a Barcelona els cicles habituals de sardanes a l'avinguda de la Catedral (cap dels tres que s'hi fan), ni el de la plaça de Sant Jaume, com tampoc el sabati matinal del Portal de l'Angel. Tampoc no trobarem el que se celebrava cada divendres a la plaça d'Osca, de Sants (cicle estiuenç), si bé sembla que es reprendrà unes quantes setmanes a partir de setembre.

Galop Grec

Es el nom d'una nova dansa que ha estrenat, el dia 30 de juliol, l'esbart del Casal Cultural Dansaires Manresans a la plaça major de Manresa. El coreògraf Joan Burés i el compositor Angel Noguera han volgut recordar amb aquesta dansa l'arribada dels grecs a Catalunya, fet bastant llunyà, però que deixà una forta empremta amb el pas d'un dels pobles més cults que registra la història.

A part de la notícia de la dansa, volem fer esment que aquest esbart —els Dansai-

res Manresans— realitza una excel·lent tasca de difusió del nostre folklore, tasca que tal com ho corrobora la notícia, no recolza pas en el conformisme o el l'anar fent.

Dansa a Santes Creus

L'important cenobi de Santes Creus acull de set anys ençà, uns festivals artístics, preferentment musicals, que gaudeixen a més del seu propi valer, del meravellós ambient d'aquell paratge. Enguany s'anuncia que les activitats dels festivals s'ampliaran a la dansa, amb l'actuació, els dies 5 i 11 de setembre, de dos esbarts folklòrics. Concretament el dia 5, l'esbart Sant Martí acompanyat per la cobla Badalona; i el dia 11, l'Esbart Dansaire de Rubí, amb el suport musical de la cobla La Principal del Llobregat.

Grec 81

Dintre la sèrie d'activitats de tot caire que es realitzen en el cicle del Teatre Grec, que enguany s'ha ampliat a actes als patis del que fou antic hospital de la Santa Creu (carrer de l'Hospital, enfront del teatre Romea), cal anotar la intervenció de l'esbart de Sant Cugat, que actuarà els vinents dies 12 i 13 d'agost, acompanyat per la cobla La Principal de Bar-

celona, presentant el programa que tant d'èxit li ha significat en les seves recents actuacions a terres alemanyes. Les actuacions del Sant Cugat seran a la nit, a l'esmentat pati del que fou hospital de la Santa Creu.

Sardanes a Tunis

Els passats dies 13 i 14, la cobla La Principal de La Bisbal ha intervingut en els festivals de la ciutat de Cartago, molt propera a la ciutat de Tunis, oferint sengles concerts de sardanes. L'actuació ha estat una iniciativa del Cònsol de Tunis a Barcelona, el senyor Rosés, i ha permès oferir la nostra música autòctona a un públic la majoria del qual, amb tota seguretat, la desconeixia.

Els concerts s'interpretaren en el marc del que fou teatre romà de l'antiga ciutat i han esdevingut un èxit més dels obtinguts per la nostra prestigiosa cobla, actualment sota la direcció de Joan Cassú, després de l'abandó forçat que hagué de fer el mestre Conrad Saló, per causa de la malaltia que, inexorablement, el conduí a la mort. La cobla no obstant, continua en la línia segura que li impregnà el músic desaparegut i que ben bé ha sabut assimilar el seu deixeble i ara director de la cobla bisbalenca.

L'expedició catalana comptà amb la companyia del senyor Eudald Solà, representant la Generalitat com a Cap del Servei de Relacions Culturals.

Josep Ventura

El gegant dels aires

65

—Aquests dos catalans fan honor a la raça valenta dels almogàvers! En James, per la seva part, fruïa més que ningú. Només que de veure la cara de satisfacció que posava els seus protectors, ja es sentia feliç. També ell, pobret, es feia les seves, d'il·lusions; també ell pensava amb els seus pares volguts i amb els seus estimats germanets, a qui feia tant de temps que no havia vist.

I la seva alegria era major en considerar que totes les coses que passaven eren degudes al seu atreviment. I això era el cert. Perquè si en James no hagués saltat per damunt del terrible abisme, exposant-se la vida, no s'hauria trobat aquell esquelet, que era la salvació de tots.

Ell, tan petit, tan negret, tan despreciat i maltractat dels mariners anglesos, era el salvador de tots. Ell que semblava tan poca cosa, que ningú a bord del torpediner n'havia fet cas, era, el qui els havia proporcionat el medi de salvar-se. I era tanta la seva satisfacció, que quan en Lluís, tot treballant, deia davant de tothom que en James era a qui es devia major agraïment, el petit negre sentia que el seu cor batia de pressa, de pressa, fins que, no podent contenir la gran alegria que això li causava, els ulls se li omplien de llàgrimes de joia.

Per demostrar la seva alegria i el seu agraïment, feia coses impossibles, a fi d'ésser útil als seus protectors.

Un dia va sentir que en Jordi demanava un bocí de corretja per faltar el motor.

— Posa-hi una falca de fusta— va dir en Lluís, després d'haver buscar inútilment un tros de cuir.

— Més m'estimaria corretja, perquè és resistent i no és tan dura com la fusta.

En Lluís tornà a buscar, però no trobà res. Caldria fer un viatge a la gruta per veure si entre les desferres s'hi trobava el que es desitjava; però tot això feia perdre molt temps, i encara quedava el dubte de si es trobaria.

Mentre més preocupats estaven buscant solució al conflicte, en James es presentà, portant un tros de cuir.

— ¿Li serviria això a missenyor? —preguntà el negret.

— Ja ho crec que em servirà! —respongué en Jordi, tot content—.

Però, ¿d'on l'has tret?

En James, abaixant els ulls, mostrà un peu descalç.

Per poder proporcionar el cuir, va córrer a treure's una sabata, i tallà la sola en forma que semblava una llenca de cuir.

— Però ara aniràs descalç d'un peu...

— Això què hi fa; mentre missenyor estigui content... —respongué el negret.

I així, a cada moment no es preocupava més que de poder servir als seus missenyors, i era la seva major alegria el lograr-ho.

— Quan serem a la nostra terra— li deia en Lluís— et convidaré a passar un quant temps a Barcelona.

— ¿Només un quant temps? —deia en James—. Jo vull estar-hi sempre, sempre, al costat de missenyor!

— Però, ¿no veus que tu ja tindràs els de casa teva?

— Sí, però els de casa els aniré a veure uns quants dies, i després, si missenyor em vol, aniré a servir-lo fins que em mori.

La partitura setmanal

ASSUMPCIÓ DE LA MARE DE DEU

«Totes les generacions em diran benaurada, perquè ha obrat meravelles en mi el Totpoderós, i sant és el seu nom.»

Be-nau-ra-da sou, Ma-ri-a, us di-

em en a-quest di-a de la vos-tra Assumpci-

ó; a-vui, Ver-ge con-sa-gra-da,

heu pres mis-ti-ca vo-la-da vers l'e-

ter-na man-si-ó. A-mén.

2. Vós sou l'única poncella que conté la meravella del candor original; vostra flaire, l'han sentida dalt del cel, i allí se us crida: oh Maria, flor estival.

3. Fóreu l'arca santa i pura on prengué mortal figura Jesucrist, el Redemptor. Estols d'àngels us escorten i amb bells cants avui us porten a la dreta del Senyor.

Costums i tradicions

Per l'agost, la Verge dels Dolors

Un agut i espavilat botiguer anunciava canyes per a caçar. Algú hi entrava per advertir-lo de l'error i acabava "picant" l'ham, és a dir, comprant quelcom. Les canyes, doncs, servien, realment, per a "caçar"... clients.

El títol d'avui és una mena de canya per a caçar. Un esquer posat en el croc perquè piquin els lectors, car si parlava de la Mare de Déu d'Agost, hom podia pensar que anava a repetir el què deia l'any passat pels voltants d'aquesta diada. Contràriament, ara poden creure que m'he equivocat i es disposin a rectificarme. Els aviso lleialment.

L'explicació és la següent: entre les festivitats de la Mare de Déu d'Agost—l'Assumpció de la Verge— i la de Setembre —la Nativitat— era temps —i potser en algun indret encara ho sigui— per a rescindir contractes entre propietaris rurals i parcers o mitgers, segons condicions que variaven a cada comarca i que fóra llarg i prolix d'enumerar.

Per això mateix, a la ruralia es considerava el dia de la Mare de Déu d'Agost com el darrer de l'any per part de tota la gent que comprava a fiar. La cosa s'explica si tenim en compte que els pagesos no venien els cereals, ni tancaven els tractes sobre les vinyes ni altres productes de la terra, fins mitjan agost. Aleshores, doncs, els començaven a amoïnar, importunar per saldar comptes, marxants, quincallai-

res, sastres, el metge, l'apotecari, el veterinari i fins el barber. Molts d'aitals deutes eren satisfets amb productes, especialment cereals, tota vegada que era temps, com he dit dessús, de les collites.

Aquesta era la raó per la qual, els pagesos deien que aquesta no era la Mare de Déu d'Agost, sinó la dels Dolors. Dolors que sent aquell qui paga, molt més agut si, ensems ha de cobrar.

Una vella cançó dels pagesos de l'Urgell diu: "Som a mig agost/ passen els artistes,/ a cobrar conductes/ i poques visites;/ no se'ls apedrega/ a n'ells per això,/ que aguarden la paga/ per altra ocasió. Ja em miro els marxants,/ també els botiguers,/ el poc que despatxen/ l'any que no es cull res;/ sabaters i sastres/

perden el cabal,/ l'un perd la forma,/ i l'altre el didal".

O sigui que quan anaven mal donades hi anaven per a tothom. Els sastres, però, no perdien tant perquè acostumaven a anar a treballar una setmana a la casa de pagès on els llogaven i, almenys aquells dies menjaven i, en molts casos cobraven la feina feta.

Segons refereix Salvador Vilarrasa a "La vida a pagès", al Ripollès el sastre solia arribar el dilluns proveït de tisores, agulles, didals, plaxa guix per mancar, la mitja cana etc. Durant el matí examinava les peces de roba o trossos que les dones tenien a l'armari i disposaven, el què servia per cada cas.

Tenien mala fama perquè els consideraven poca cosa i el seu treball era poc estimat. Els pagesos, avesats a feines feixugues, deien que els sastres "munyien la gata" o sigui que perdien el temps. També deien "Set sastres i set sabaters no fan un home". A vegades afegien: "Set sastres, set sabaters, set moliners i set estudiants, vint-i-un lladre i set gormands".

Sembla que solien treure el ventre de pena la setmana que treballaven a pagès, sobretot si eren espavilats, com aquell que en dir la mestressa a la minyona que anava a coure un ou pel sastre l'advertí: —No me'n coqueu sinó un parell, que més, no me'ls acabaria.

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

El mal temps (4)

Segons el color de la pell, les patates poden ser blanques o vermelles, però tant les unes com les altres tenen, de vegades un ingrat color verd que també les perjudica interiorment. D'aquestes patates en diem llampades. Així mateix adjudiquem aquest qualificatiu a les persones llunàtiques i de caràcter atrabiliari.

Tota cosa ferida o perjudicada per la caiguda d'un llamp podem anomenar-la llampada. Se'm representa la tràgica silueta del Pi de les Tres Branques, un temps esponent i significatiu de la triple vitalitat catalana i ara llampat, és a dir, malmès i mutilat, talment com si volgués representar l'estat actual de la llengua catalana, escomesa per diferents bandes contra la seva esplendor i la seva integritat.

Aquests són exemples de la parla col·loquial i popular. Si volem un mot més culte per a designar l'acció del llamp haurem de recórrer al verb fulminar, que també és possible d'emprar en sentit figurat. Hom pot fulminar amb una amenaça, com si es tractés d'un llamp.

Bé, deixem els llamps i trons i anem cap a la blancor freda que ens porta la neu. Tots els nascuts abans de l'any 1958 podem recordar el matí de Nadal de l'any 1962. Em refereixo als de la terra baixa on neva poc i molt de tard en tard. Quin espectacle, de moment! Quina festa! Un silenci i un tou de neu com no l'havíem vist mai. Els esquiadors corrien cap als carrers que feien baixada, mai no havien pogut esquiar sense haver d'anar lluny. Després van venir els inconvenients. El primer d'ells va ser la feina que hi havia per aconseguir una pala grossa per treure la neu per poder passar. Després, el pànic de quedar sense queviures, ja que la perspectiva era d'un aïllament durador. Les botigues es van buidar tan ràpidament com es van omplir els rebostos de les cases. Els que tenien malalts a casa s'havien de fer receptar per telèfon perquè els metges no podien fer el recorregut habitual. Es podia sortir només a peu. Em vaig arribar fins a la botiga de material fotogràfic més propera, que havien obert excepcionalment, i vaig comprar el darrer rodets que els quedava. Entre altres fotografies, en guardo una d'un enterrament que venia d'un barri extrem fins al cementiri, amb el bagul portat per parents, veïns i amics, amb gran fatiga i esforç. Perdoneu la digressió, però m'he embalat recordant aquells dies únics de la nevada insòlita.

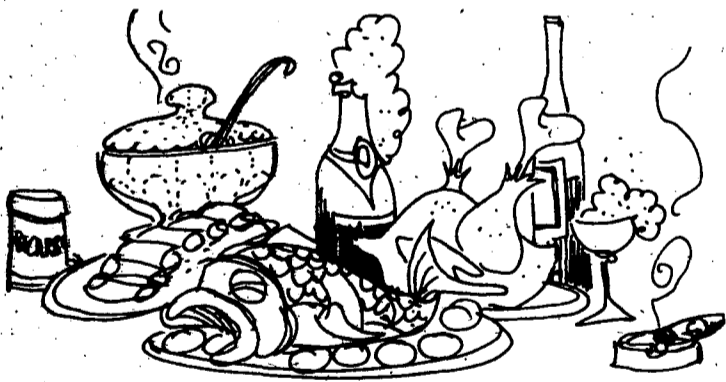
Perles ortogràfiques

En un diari molt antic que ara també publica alguns escrits en català, llegeixo unes lletres titulars grosses que diuen: L'home reflexat en la paraula. Es refereix a Jaume Melendres, suara guanyador del primer premi Treball. És un error molt freqüent fer servir reflexar en lloc de reflectir. Doncs havia de dir reflectit i no reflexat, mot inexistent en català.

Albert Pera

Cuina

Mª Glòria Muntañola

Rotlles de pernil dolç

- 6 llenques de pernil dolç
- 100 gr. de formatge ratllat
- 6 rodanxes petites de pinya
- 100 grams de nous sense closca
- 2 pastanagues
- salsa maonesa
- 1 enciam
- 2 culj. de mostassa

Talleu les nous i la pinya a trossets petits, barrejeu-ho amb el formatge ratllat i 4 o 5 cullerades de salsa maonesa amb mostassa.

Farcíu les llenques de pernil amb el que heu preparat i enrotlleu-les com si fos un caneló.

Poseu damunt la plata de servir les fulles d'enciam ben netes, col·loqueu-hi els rotlles de pernil en forma d'estrella i al mig de la plata poseu-hi un grapat de pastanaga ratllada.

Ma. Glòria Muntañola

66

Josep M.ª Folch i Torres

— ¿No veus que t'enyoraras?
— No, missenyor, no m'enyoraré pas al seu costat, perquè missenyor és molt bo i m'anomena James com els de casa.
En Lluís, que no podia dissimular la gràcia que li causava el negret amb les seves rèpliques innocents, somreia satisfet i entendrit de les mostres d'afecte del negret.

Ell, en Lluís, que havia crescut a l'empar d'un tutor, car, com ja és sabut, havia quedat orfe essent molt petit, fruïa el que no es pot dir en sentir-se tan estimat d'aquell petit ésser, i sentia una íntima satisfacció en considerar que, gràcies a la seva protecció, aquell infant maltractat que potser hauria estat un desgraciat tota la seva vida, seria ara un fidel servent, vivint com una persona al seu costat.

Per això la idea de portar-lo a Barcelona amb ell li somreia tant, i el satisfieja molt veure l'afany que el negret demostrava per acompanyar-lo.

Durant aquest temps, els treballs de l'ocell s'havien avençat considerablement.

Al cap d'un mes, ja estava l'ocell gegant en disposició de volar. El motor havia estat col·locat convenientment a dintre el crani; els mecanismes que comunicaven moviment a les ales havien estat aprofitats, en part, dels mateixos que havien servit per a l'ocell gegant.

El funcionament total no podia ésser més satisfactori. En Jordi no hi veia d'alegria; en Lluís no es cansava de cantar del matí al vespre; el doctor Kalp i el director John havien ajudat de debò amb les seves mans i el seu talent, i en James havia demostrat ésser un perfecte aprenent, sempre servicial i útil, prestant la seva ajuda als seus estimats protectors.

Va arribar el moment tan ansiat. En Jordi va declarar llesta l'obra. Tot estava a punt, només calia pujar i marxar.

I va ésser aleshores que es presentà el conflicte. En l'ocell no hi cabien més que quatre passatgers, ja que el motor no podia portar-ne més que quatre.

¿Quins serien aquests quatre? ¿Com es triarien? ¿Es separarien els dos amics inseparables? ¿Obligaria el capità a un dels seus homes a acompanyar els tripulants inventros de l'aparell, ja que aquests eren considerats presoners de guerra?

En aquest cas, seria impossible tota temptativa per salvar la Julieta...

En Jordi estava verament preocupat, però en Lluís el cridà a part, i li digué:

— No t'esveris tan aviat. Deixa-m'hi dormir aquesta nit, i si Déu m'ajuda, demà hauré trobat solució al conflicte.

I amb aquestes paraules esperançadores es separaren els dos amics per descansar, amb la ferma esperança de què l'endemà ja podrien abandonar aquella terra ingrata i acabar aquell exili, la fi del qual semblava que no havia de venir mai més.

FI

DIUMENGE 9

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

12.00 PARLEM
12.30 EL DIA DEL SENYOR. Retransmissió de la santa Missa
13.30 GENT JOVE
14.30 INFORMATIU
15.30 AVENTURES DE TOM SAWYER
16.00 BILLY JOE i el seu mico
16.55 DOCUMENTAL
18.00 EXTERIOR DIA
18.35 NOMS D'AHIR I D'AVUI
19.00 LA DANSA
19.35 ELS NOUS VENJADORS
20.30 ANEM A VEURE
21.00 NOTICIES
21.15 TERTULIA AMB...
22.05 REVISTA DE TOROS
22.30 FUTBOL: Final Trofeu la Línea
00.20 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 ELS MUSEUS
14.25 RECULL DE SERIES

CIRCUIT ESTATAL

15.30 L'INCREDIBLE HULK
16.15 DIBUIXOS ANIMATS
16.30 MES ENLLA
17.00 LOU GRANT
17.50 FESTIVAL TV
19.15 FUTBOL
20.15 EL TESTIMONI
21.15 MEMORIES DEL CINE ESPANYOL
22.15 LLARGMETRATGE: "Deseos de verano, sueños de invierno"
23.40 COMIAT

DILLUNS 10

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 PASSEM-HO BE
14.25 MIGDIA
17.00 CURT
17.15 AVUI: TEATRE: "Bala perduda" de Lluís Elías

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 CIRC
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE

16.35 L'ESTEL BLANC
19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.05 FANTASMAS BAJO LA NORIA
19.35 INFORMATIU JUVENIL
20.00 MA A MA
21.00 TELEDIARI
21.35 LLAPIS I PAPER
22.35 LES TRIBULACIONS DEL JUTGE FRANKLIN
23.05 MUSICAL
23.35 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 AVENTURES DE SUPER-RATON
20.30 CURTMETRATGE
20.40 CINE CLUB: "El séptimo cielo" 1927
22.45 HORIZONTOS
23.15 NOTICIES-2
23.30 POLIESPORTIU
24.00 COMIAT

DIMARTS 11

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 JOCS DE VACANCES
14.25 MIGDIA
17.00 TERCENI A LA FRESCA
17.45 CANTEM
18.15 D'UN TEMPS, D'UN PAIS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 LA BATALLA DELS PLANETES
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC
19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.05 UN MÓN PER A ELLS
20.00 EN AQUEST PAIS
21.00 TELEDIARI
21.35 300 MILIONS
22.40 DALLAS
23.35 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 ELS NOIS DEL 47 A
20.30 RETRAT EN VIU
21.30 ANIMACIÓ
21.45 AMUNT I AVALL
22.35 CERÀMICA POPULAR ESPANYOLA

22.45 FLAMENC
23.15 NOTICIES-2
23.30 POLIESPORTIU
24.00 COMIAT

DIMECRES 12

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 JOCS DE VACANCES
14.25 MIGDIA
17.00 NOVEL·LA: "Elisabeth i Maria" de Josep Ma. Benet i Jornet
18.00 NO PAU, NO GUERRA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA-3
16.05 PREMIS INTERNACIONALS DE TEATRE
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC
19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.05 GRIZZLY ADAMS
20.00 OFICIS PEL RECORD
20.30 UN MON FELIÇ?
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: "Curtmetratge: "Loco por Machín". Llargmetratge: "Cuarenta quilates"
23.35 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 CASTELL DE CLOPPA
20.11 AUBREY
20.30 ENTRE DOS CLARORS
21.00 TEATRE: "La leyenda del alcalde de Zalamea", de Lope de Vega y Calderón de la Barca
23.15 NOTICIES-2
23.30 POLIESPORTIU
24.00 COMIAT

DIJOUS 13

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 JOCS DE VACANCES

14.25 MIGDIA
17.00 VOSTE PREGUNTA
18.00 AMB TONS 1 SONS
18.25 LA CIUTAT DELS LLIBRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRÒNICA-3
16.05 EL BOSC DE BRENDON
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC
19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.05 EL GRAN CIRC DE TVE
20.00 MUSICA MAESTRO
20.25 VIURE CADA DIA
21.00 TELEDIARI
21.35 AQUESTA NIT
22.40 TAURAMAQUIA
23.35 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 LES VIDES SECRETES DE WALDO I KITY
20.35 II GUERRA MUNDIAL. DIARI D'UN SOLDAT
20.55 ZARABANDA
21.50 BENNY HILL
22.15 MUSICAL EXPRESS-AMICS
23.15 NOTICIES-2
23.30 POLIESPORTIU
24.00 COMIAT

DIVENDRES 14

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 PASSEM-HO BE
14.25 MIGDIA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 POPEYE
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC
17.00 VIDA D'ESTUDIANT
17.50 BLA, BLA, BLA
19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.05 SPIDERMAN
19.30 LA BOSSA I LA VIDA
20.00 PRENGUI LA PARAULA
20.25 VAL MES PREVENIR
21.00 TELEDIARI
21.35 TENSIO

22.50 L'ACTOR I ELS SEUS PERSONATGES
23.45 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.15 NOTICIES-2
19.30 LA CLAVE
23.45 NOTICIES-2
24.00 COMIAT

DISSABTE 15

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

11.00 SANTA MISSA
12.05 SABADABADA
13.00 CONCERT
14.00 INFORMATIU
15.30 ELS PICAPIEDRA
16.00 PRIMERA SESSIÓ: "El pequeño mono rojo" 1954
17.15 DIBUIXOS ANIMATS
17.35 APLAUSO
19.15 VACANCES A LA MAR
20.30 EL BOTANIC
21.00 NOTICIES
21.20 INFORME SETMANAL
22.05 DISSABTE CINE...: Curtmetratge: "La cigüeña bondadosa". Llargmetratge: "Dispara Billy, dispara" 1972
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 CITA AMB...
14.25 LES NOSTRES COSES

CIRCUIT ESTATAL

15.30 RAFFERTY
16.20 FLASH GORDON
16.43 DIBUIXOS ANIMATS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
20.00 PRENGUI LA PARAULA
20.25 IMATGES
21.10 LA CASA DEL TERROR
21.55 TROBDES AMB LES LLETRES
23.10 SOMBRAS DE GREEN
24.00 COMIAT

EDITORIAL REGINA Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

VIATGES COSMOS

Enric Granados, 19 Gran Via, 654 - Passeig Valldaura, 266

Sucursals a Cerdanyola i Lloret de Mar

BILLETS D'AVIÓ, TREN I VAIXELL. Reserves d'hotels i apartaments. Fires i Exposicions. Estades combinades amb transport o sense, a platja i muntanya. Creuers per mar o aire o combinats. Viatges de fi de curs i celebracions, cursos d'idiomes. Excursions dominicals i per a la tercera edat. Peregrinacions i aplecs. Lloger d'automòbils amb conductor o sense. Lloger d'autocars i vaixells.

Assegurances d'equipatges i vida.

Tot el que fa referència al viatge i al repòs Bon estiu a tothom!

AVIS

- A tots els nostres lectors, amics i simpatitzants.
- A tots els homes i dones cristians del nostre país.
- A totes les famílies cristianes.

Preparem el III any de "CATALUNYA CRISTIANA":

- més pàgines
- més col·laboradors
- més seccions especialitzades

La premsa ha augmentat el preu. Nosaltres haurem de fer el mateix perquè els costos augmenten per a tots.

L'OFERTA és: Per a totes aquelles persones i famílies que se subscriuguin abans del dia 1 d'octubre, mantindrem el preu actual de 1.500 ptes. anuals.

mulletton

para la higiene del cuerpo y del hogar.

rollo de cocina

pañales

compresas
adhesivas

trisse higiénico

servilletas

paquetes para

guata de
celulosa

en paquetes de
20 rollos

en bolsas de
20 unidades
40 unidades
80 unidades

glamour
en bolsas de
10 unidades
20 unidades
mini
10 unidades

confort
en paquetes de
2 rollos
ideal (perfumado)
en paquetes de 2 rollos
noble (doble hoja)
en paquetes de 2 rollos

picnic
en paquetes de
50 unidades de 1 hoja
buffet
en paquetes de
50 unidades de 2 hojas
lunch
en paquetes de
50 unidades de 3 hojas

medio día
en bolsas de
20 unidades
media noche
en bolsas de
15 unidades
primeros pasos
en bolsas de
12 unidades

norm
en paquetes de
250 gramos
maxi
en paquetes de
500 gramos
gran stock
en paquetes de
750 gramos